

**PRZEKŁADY
AKTÓW
PRAWNYCH**

3(25)03

Ustawy o służbach specjalnych – RFN

BIULETYN

Przekłady Aktów Prawnych 3(25)03

Ustawy o służbach specjalnych – RFN

Biuletyn
Biura Studiów i Ekspertyz
Kancelarii Sejmu

Tłumaczenie z jęz. niemieckiego: *Ewa Misior*

Redakcja: *Andrzej Chodyra*
Projekt okładki: *Janina Knap*

© Copyright for Polish translation by Kancelaria Sejmu, Warszawa 2003

ISSN 1507-9805

Opracowanie graficzne, skład i łamanie: *Biuro Studiów i Ekspertyz*
Druk i oprawa: *Wydawnictwo Sejmowe*
Warszawa, wrzesień 2003

Spis treści

Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o Federalnej Służbie Informacyjnej	7
Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o Wojskowej Służbie Wywiadowczej	13
Ustawa z dnia 11 kwietnia 1978 r. o parlamentarnej kontroli działalności służb specjalnych Federacji	21
Regulamin z dnia 18 grudnia 2002 r. o parlamentarnej kontroli służb specjalnych	26
Ustawa z 20 grudnia 1990 r. o współpracy federacji i krajów federalnych w sprawach ochrony konstytucji i o Federalnym Urzędzie Ochrony Konstytucji	29
Ustawa z dnia 26 czerwca 2001 r. o ograniczeniu tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji	54
Regulamin Komisji G - 10 z dnia 16 stycznia 2003 r.	73
Ustawa o wyrównaniu świadczeń rehabilitacyjnych	75
Federalna Ordynacja Lekarska	89

Wstęp

Niniejszy Biuletyn Przekładów zawiera tłumaczenia niemieckich aktów prawnych. Są to przede wszystkim regulacje ustawowe związane ze służbami specjalnymi, takie jak: *Ustawa o Federalnej Służbie Informacyjnej*, *Ustawa o Wojskowej Służbie Wywiadowczej*, *Ustawa o parlamentarnej kontroli służb specjalnych federacji*, *Ustawa o współpracy federacji i krajów federalnych w sprawach ochrony konstytucji i o Federalnym Urzędzie Ochrony Konstytucji* oraz *Ustawa o ograniczeniu tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji*.

Ponadto czytelnik znajdzie tu tłumaczenie regulaminów instytucji powołanych na mocy powyższych ustaw, mianowicie Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli oraz Komisji G-10. Regulaminy te udało się nam uzyskać z Bundestagu w ramach współpracy międzyparlamentarnej. W niniejszym Biuletynie przedstawiamy zatem chyba wszystkie aktualnie obowiązujące akty prawne różnego szczebla odnoszące się do służb specjalnych.

Zeszyt zawiera także tłumaczenie niemieckiej *Federalnej ordynacji lekarskiej* oraz *Ustawy o wyrównaniu świadczeń rehabilitacyjnych*.

Zespół Przekładów

Wrzesień 2003 r.

Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r.
o Federalnej Służbie Informacyjnej
Gesetz über den Bundesnachrichtendienst (BNDG)
(BGBl. I s. 2979)

ostatnio zmieniona Ustawą z 26 czerwca 2001 r. o nowej regulacji
ograniczeń tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji
(BGBl. I s. 1254)

§ 1

Organizacja i zadania

(1) Federalna Służba Informacyjna jest urzędem federalnym pozostającym w zakresie działalności Szefa Federalnego Urzędu Kanclerskiego. Nie można jej przyłączać do placówek policyjnych.

(2) W celu uzyskania wiadomości o zagranicy, które dla Republiki Federalnej Niemiec mają znaczenie w kontekście polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa, Federalna Służba Informacyjna zbiera niezbędne informacje i dokonuje ich oceny. Jeżeli na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy zbiera się informacje łącznie z danymi osobowymi, ich zbieranie, przetwarzanie i wykorzystanie odbywa się zgodnie z §§ 2 do 6 i §§ 8 do 11.

§ 2

Uprawnienia

(1) Federalna Służba Informacyjna może zbierać, przetwarzać i wykorzystywać niezbędne informacje łącznie z danymi osobowymi, o ile nie na przeszkodzie nie stoją postanowienia federalnej Ustawy o ochronie danych lub regulacje specjalne niniejszej ustawy, które należy zastosować

1. w celu ochrony pracowników, urzędów, przedmiotów i źródeł przed działalnością zagrażającą bezpieczeństwu lub działalnością szpiegowską,

2. dla kontroli bezpieczeństwa osób, które działają lub mają działać na jej rzecz,

3. dla nadzorowania dopływu informacji niezbędnego do wykonywania zadań oraz

4. dotyczące wydarzeń za granicą, które mają znaczenie dla polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa Republiki Federalnej Niemiec, jeżeli można je zdobyć jedynie w taki sposób i dla ich zebrania nie jest właściwy inny urząd.

(2) Jeżeli dane osobowe są pobierane u osoby zainteresowanej za jej wiedzą, należy podać cel pobierania. Osobę zainteresowaną należy poinformować o dobrowolności podawania informacji oraz – w przypadku kontroli, o której mowa w ustępie 1 pkt 2 – o obowiązku współdziałania wynikającym z prawa służbowego, prawa pracy lub innego zobowiązania umownego. W przypadku kontroli bezpieczeństwa należy zastosować Ustawę o kontroli bezpieczeństwa z 20 kwietnia 1994 r. (BGBl. I s. 867).

(3) Federalnej Służbie Informacyjnej nie przysługują uprawnienia policyjne ani kompetencje do wydawania poleceń. Nie może w drodze pomocy służbowej prosić policję o podjęcie działań, do których prowadzenia sama nie jest upoważniona.

(4) Spośród kilku przydatnych działań Federalna Służba Informacyjna winna wybrać takie, które najmniej szkodzą osobom zainteresowanym. Działanie nie może spowodować szkody, która w sposób widoczny nie pozostaje w związku z planowanym celem.

§ 3

Szczególne formy zbierania danych

W celu potajemnego zbierania danych łącznie z danymi osobowymi Federalna Służba Informacyjna może wykorzystać środki, o których mowa w § 8 ust. 2 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, jeżeli fakty usprawiedliwiają założenie, że jest to niezbędne do

wykonania jej zadań. Odpowiednio należy stosować § 9 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 4

Magazynowanie, zmiana i wykorzystanie danych osobowych

(1) Federalna Służba Wywiadowcza może zgodnie z § 10 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji magazynować, zmieniać i wykorzystywać dane osobowe, jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jej zadań.

(2) Magazynowanie, zmiana i wykorzystywanie danych osobowych dotyczących osób niepełnoletnich jest dopuszczalna jedynie na warunkach określonych w § 12 federalnej Ustawy o ochronie danych.

§ 5

Poprawianie, kasowanie i blokowanie danych osobowych

(1) Federalna Służba Informacyjna może dane osobowe magazynowane w bazach danych poprawiać, kasować i blokować zgodnie z § 12 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

(2) Federalna Służba Informacyjna winna poprawiać dane w aktach i blokować zgodnie z § 13 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 6

Zarządzenia dotyczące baz danych

Federalna Służba Informacyjna dla każdej bazy z danymi osobowymi winna wydać zarządzenie dotyczące baz danych zgodnie z § 14 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, które wymaga zgody Szefa Federalnego Urzędu Kanclerskiego. Należy zastosować § 14 ust. 2 i 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 7

Informacja dla osoby zainteresowanej

Federalna Służba Informacyjna na wniosek udziela osobie zainteresowanej informacji o danych magazynowanych na jej temat zgodnie z § 15 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji. W miejsce wymienionego tam Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych występuje Szef Federalnego Urzędu Kanclerskiego.

§ 8

Przekazywanie informacji do Federalnej Służby Informacyjnej

(1) Urzędy federacji i osoby prawne prawa publicznego podległe bezpośrednio federacji mogą same przekazywać Federalnej Służbie Informacyjnej wiadomości, które stały się im znane, łącznie z danymi osobowymi, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki, że przekazanie takie jest konieczne

1. dla jej własnego zabezpieczenia zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1 lub
2. w ramach jej zadań zgodnie z § 1 ust. 2 dla zebrania informacji dotyczących niebezpiecznych dziedzin wymienionych w § 5 ust. 1 zdanie 1 Ustawy o artykule 10.

(2) Prokuratury oraz – z wyłączeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policje oraz służba celna, jeżeli wykonują zadania zgodnie z federalną Ustawą o ochronie granic, przekazują Federalnej Służbie Informacyjnej wiadomości, które stały się im znane, łącznie z danymi osobowymi, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki, że przekazanie takie jest konieczne dla jej własnego zabezpieczenia zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1. Mogą ponadto przekazywać Federalnej Służbie Informacyjnej wiadomości, które stały się im znane, łącznie z danymi osobowymi zgodnie z ustępem 1 pkt 2.

(3) Federalna Służba Informacyjna zgodnie z § 18 ust. 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji może prosić każdy urząd o przekazanie informacji łącznie z danymi osobowymi niezbędnych do wykonywania jej zadań i zgodnie z § 18 ust. 4 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji ma prawo wglądu do rejestrów prowadzonych przez urzędy,

jeżeli jest to niezbędne do wykonywania jej zadań. Należy stosować § 17 ust. 1 i § 18 ust. 5 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

(4) Dla przekazania danych osobowych, które stały się znane na podstawie działań, o których mowa w § 100a kodeksu postępowania karnego, odpowiednio stosuje się § 18 ust. 6 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 9

Przekazywanie informacji przez Federalną Służbę Informacyjną

(1) Federalna Służba Informacyjna może przekazywać informacje łącznie z danymi osobowymi do urzędów na terenie kraju, jeżeli jest to konieczne do wykonywania jej zadań lub gdy odbiorca potrzebuje danych dla celów bezpieczeństwa publicznego. Odbiorca może wykorzystać przekazane dane jedynie w celu, dla którego zostały przekazane, jeżeli przepisy ustawowe nie stanowią inaczej.

(2) Przy przekazaniu informacji łącznie z danymi osobowymi do innych placówek, należy odpowiednio stosować § 19 ust. 2 do 4 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji; przekazanie na podstawie ustępu 4 niniejszego przepisu jest dopuszczalne jedynie wtedy, jeżeli jest to konieczne dla strzeżenia interesów Republiki Federalnej Niemiec w dziedzinie polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa i gdy swojej zgody udzielił Szef Federalnego Urzędu Kanclerskiego.

(3) Zgodnie z § 20 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji Federalna Służba Informacyjna przekazuje informacje łącznie z danymi osobowymi do prokuratur, policji i Wojskowej Służby Wywiadowczej.

§ 10

Zasady postępowania przy przekazywaniu informacji

Przy przekazywaniu informacji na podstawie §§ 8 i 9 należy odpowiednio stosować §§ 23 do 26 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 11

Obowiązywanie Ustawy o ochronie danych

Przy wykonywaniu zadań Federalnej Służby Informacyjnej nie mają zastosowania § 3 ust. 2 i 8 zdanie 1, § 4 ust. 2 i 3, §§ 4b i 4c oraz §§ 10 i 13 do 20 federalnej Ustawy o ochronie danych.

§ 12

Obowiązek złożenia sprawozdania

Federalna Służba Informacyjna informuje Szefa Federalnego Urzędu Kanclerskiego o swojej działalności. Ponadto o wiedzy wynikającej z jej działalności informuje bezpośrednio także federalnych ministrów w ramach ich właściwości; dopuszczalne jest przy tym także przekazywanie danych osobowych.

Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o Wojskowej Służbie Wywiadowczej

(BGBl. I s. 2977)

Gesetz über den Militärischen Abschirmdienst (MAD-Gesetz)

zmieniona ostatnio Ustawą z 16 lutego 2001 r. o zaprzestaniu
dyskryminacji wspólnot tej samej płci: partnerzy życiowi

(BGBl. I s. 266)¹

§ 1

Zadania

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza Federalnego Ministerstwa Obrony ma za zadanie zbieranie i ocenę informacji, zwłaszcza informacji, wiadomości i dokumentów odnoszących się do spraw i osób, które dotyczą

1. dążeń, skierowanych przeciw wolnościowemu demokratycznemu porządkowi podstawowemu, istnieniu lub bezpieczeństwu federacji lub krajów federalnych,

2. działalności zagrażającej bezpieczeństwu lub działalności szpiegowskiej prowadzonej na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy na rzecz obcego państwa,

3. jeżeli dążenia te lub działalność są skierowane przeciw osobom, placówkom lub instytucjom należącym do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony i wychodzą lub mają wychodzić od osób, które należą do tego zakresu działalności lub w nim działają. Zastosowanie ma § 4 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

¹ W tekście ustawy uwzględniono zmianę, którą ogłoszono później, ale która weszła w życie wcześniej, wprowadzoną Ustawą z 18 maja 2001 r. o zmianie federalnej Ustawy o ochronie danych i innych ustaw (BGBl. I 904).

(2) Ponadto Wojskowa Służba Wywiadowcza jest zobowiązana w celu oceny bezpieczeństwa

1. placówek i instytucji w zakresie działania Federalnego Ministra Obrony oraz

2. placówek i instytucji sprzymierzonych sił zbrojnych i międzynarodowych kwater głównych, jeżeli Republika Federalna Niemiec w międzynarodowych traktatach przejęła zobowiązanie bezpieczeństwa względem tych placówek i instytucji, a ocena bezpieczeństwa została powierzona Wojskowej Służbie Wywiadowczej w porozumieniu pomiędzy Federalnym Ministrem Obrony i właściwymi najwyższymi urzędami kraju federalnego, do oceny informacji na temat wymienionych w ustępie 1 dążeń i działań przeciwko tym placówkom i instytucjom, także jeżeli wychodzą lub mają wychodzić od osób, które nie należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony lub nie działają w nim.

(3) Wojskowa Służba Wywiadowcza współpracuje

1. przy kontroli bezpieczeństwa osób, które należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony, działają lub mają w nim działać i

a) którym w interesie publicznym powierza się fakty, przedmioty lub wiadomości wymagające zachowania w tajemnicy, które otrzymują do nich dostęp lub które mogą zapewnić sobie do nich dostęp lub

b) które użyte są lub mają być użyte na stanowiskach w zakresie działalności Federalnego Ministra Obrony istotnych dla bezpieczeństwa,

2. przy technicznych działaniach zabezpieczających w zakresie działalności Federalnego Ministra Obrony w celu ochrony faktów, przedmiotów lub wiadomości wymagających w interesie publicznym zachowania w tajemnicy wobec osób nieupoważnionych. Uprawnienia Wojskowej Służby Wywiadowczej przy współpracy, o której mowa w ustępie 1 pkt 1 litera a) uregulowano w Ustawie o kontroli bezpieczeństwa z 20 kwietnia 1994 r. (BGBl. I 867).

(4) Wojskowa Służba Wywiadowcza nie może być przyłączona do placówek policyjnych.

(5) Wojskowa Służba Wywiadowcza jest związana ogólnymi przepisami prawnymi (artykuł 20 Ustawy Zasadniczej).

§ 2

Właściwość w szczególnych przypadkach

(1) Jeżeli w indywidualnych przypadkach jest to konieczne pilne, dla kontynuowania zadań, o których mowa w § 1 ust. 1, Wojskowa Służba Wywiadowcza może korzystać ze swoich uprawnień wobec osób, które nie należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony lub nie działają w nim. Jest to dopuszczalne jedynie

1. wobec małżonka lub partnera życiowego lub narzeczonego osoby wymienionej w § 1 lub osoby żyjącej z nią we wspólnocie podobnej do małżeństwa, jeżeli trzeba założyć, że dążenia lub działalność wychodzą także od niego,

2. w porozumieniu z właściwymi urzędami ochrony konstytucji w odniesieniu do osób, wobec których istnieją istotne przesłanki świadczące o tym, że przy dążeniach lub działalności nazwanej w § 1 ust. 1 współpracują z jedną z osób wymienionych w § 1 ust. 1, i jeżeli inaczej dalsze ustalanie stanu rzeczy byłoby zagrożone lub byłoby możliwe jedynie przy nieproporcjonalnie dużym nakładzie.

(2) W celu ochrony swoich pracowników, instytucji, przedmiotów lub źródeł wobec działalności zagrażającej bezpieczeństwu lub działalności szpiegowskiej Wojskowa Służba Wywiadowcza wykonując swoje zadania, o których mowa w § 1 ust. 1, oraz, jeżeli jest to konieczne w indywidualnych przypadkach, w porozumieniu z właściwym urzędem ochrony konstytucji może korzystać ze swoich uprawnień wobec osób, które nie należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony lub nie działają w nim.

§ 3

Współpraca z urządami ochrony konstytucji

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza i urzędy ochrony konstytucji współpracują przy wypełnianiu swoich zadań. Współpraca polega także na wzajemnym wspieraniu się i świadczeniu pomocy.

(2) W celu kontynuowania zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, jeżeli w indywidualnych przypadkach jest to konieczne pilne, urząd ochrony konstytucji może w porozumieniu z Wojskową Służbą Wywiadowczą objąć działaniami osoby, które należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony lub działają w nim i podlegają właściwości Wojskowych Służb Wywiadowczych. Jest to dopuszczalne jedynie wobec osób, wobec których istnieją rzeczywiste przesłanki, że współpracują z osobą z zakresu działalności urzędu ochrony konstytucji przy dążeniach lub działalności, o której mowa w § 3 ust. 1 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, i jeżeli inaczej dalsze ustalanie stanu rzeczy byłoby zagrożone lub byłoby możliwe jedynie przy nieproporcjonalnie dużym nakładzie.

(3) Wojskowa Służba Wywiadowcza i Federalny Urząd Ochrony Konstytucji informują się wzajemnie o wszystkich sprawach, o których wiedza jest niezbędna dla wypełnienia ich zadań.

§ 4

Uprawnienia Wojskowej Służby Wywiadowczej

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza może w celu wykonania swoich zadań zbierać, przetwarzać i wykorzystywać niezbędne informacje łącznie z danymi osobowymi zgodnie z § 8 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, jeżeli na przeszkodzie nie stoją postanowienia federalnej Ustawy o ochronie danych, które należy zastosować, lub specjalne regulacje w niniejszej ustawie. Nie jest uprawniona do zbierania danych w celu wykonania swoich zadań, o których mowa w § 1 ust. 2. Zastosowanie ma § 8 ust. 2 zdanie 2 i 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji; zgody na wydanie instrukcji służbowej udziela Federalny Minister Obrony.

Wojskowej Służbie Wywiadowczej nie przysługują uprawnienia policyjne ani kompetencje do wydawania poleceń; nie wolno jej zwracać się do policji także w drodze pomocy służbowej o podjęcie działań, do prowadzenia których sama nie jest uprawniona.

§ 5

Szczególne formy zbierania danych

Wojskowa Służba Wywiadowcza może zbierać informacje, zwłaszcza dane osobowe, zgodnie z § 9 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, o ile jest to konieczne

1. do wykonania jej zadań, o których mowa w § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1 oraz dla ustalenia niezbędnych do tego źródeł lub

2. w celu ochrony pracowników, instytucji, przedmiotów i źródeł Wojskowej Służby Wywiadowczej, także w oparciu o § 2 ust. 2;

odpowiednie zastosowanie ma § 9 ust. 2 i 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 6

Magazynowanie, zmiana i wykorzystywanie danych osobowych

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza zgodnie z § 10 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji może magazynować, zmieniać i wykorzystywać dane osobowe, jeżeli jest to konieczne do wykonania jej zadań. W celu wykonania zadań, o których mowa w § 1 ust. 2, magazynowanych danych dotyczących osób, które nie należą do zakresu działalności Federalnego Ministra Obrony i nie działają w nim, nie można wykorzystać w innym celu, chyba że wykorzystanie byłoby dopuszczalne także w celu wykonania zadań, o których mowa w § 1 ust. 1.

(2) W bazach danych lub aktach prowadzonych na ich temat, dane magazynowane na temat osób niepełnoletnich należy po dwóch latach sprawdzić pod kątem konieczności magazynowania i wykasować najpóźniej po pięciu latach, chyba że po osiągnięciu pełnoletności miały miejsce dalsze zdarzenia, o których mowa w § 1 ust. 1 i § 2. Przepis

ten nie obowiązuje, jeżeli kontroluje się osobę zainteresowaną, o której mowa w § 1 ust. 3. Magazynowanie danych osobowych dotyczących osób niepełnoletnich przed ukończeniem przez nie 16. roku życia prowadzonych w aktach i bazach na ich temat jest niedopuszczalne.

§ 7

Poprawianie, kasowanie i blokowanie danych osobowych

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza winna poprawiać, kasować i blokować dane osobowe magazynowane w bazach danych zgodnie z § 12 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

(2) Wojskowa Służba Wywiadowcza winna poprawiać i blokować dane osobowe w aktach zgodnie z § 13 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 8

Zarządzenia dotyczące baz danych

Wojskowa Służba Wywiadowcza dla każdej zautomatyzowanej bazy z danymi osobowymi winna wydać zarządzenie dotyczące baz danych, o czym mowa w § 14 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, co wymaga zgody Federalnego Ministra Obrony. Zastosowanie ma § 14 ust. 2 i 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 9

Informacja dla osoby zainteresowanej

Wojskowa Służba Wywiadowcza udziela osobom zainteresowanym informacji na temat zgromadzonych o nich danych zgodnie z § 15 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji; w miejsce wymienionego tam Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych występuje Federalny Minister Obrony.

§ 10

Przekazywanie informacji Wojskowej Służbie Wywiadowczej

(1) Urzędy federacji i osoby prawne prawa publicznego zależne bezpośrednio od federacji same informują Wojskową Służbę Wywiadowczą o faktach, które stały się im znane, a które pozwalają rozpoznać dążenia na rzecz obcego państwa lub działania zagrażające bezpieczeństwu lub szpiegowskie na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy, które przy użyciu przemocy lub ukierunkowanych na to działań przygotowawczych skierowane są przeciw dobrom chronionym wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 1, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki, że informowanie jest konieczne dla wykonania jej zadań, o czym mowa w § 1 ust. 1 i 2.

(2) Wojskowa Służba Wywiadowcza zgodnie z § 18 ust. 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji każdy urząd może zwrócić się o przekazanie informacji niezbędnych do wykonania ich zadań, łącznie z danymi osobowymi.

(3) Jeżeli podczas przekazywania, o czym mowa w ustępie 2 zagrożony zostanie cel działań lub osoba zainteresowana zostanie poszkodowane w sposób nieproporcjonalny, Wojskowa Służba Wywiadowcza przy wykonywaniu zadań, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, może dokonać wglądu do urzędowych wykazów. Wgląd wymaga zgody urzędowego szefa Urzędu Wojskowej Służby Wywiadowczej lub jego zastępcy.

(4) Należy odpowiednio stosować § 17 ust. 1 oraz § 18 ust. 5 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 11

Przekazywanie danych osobowych przez Wojskową Służbę Wywiadowczą

(1) Wojskowa Służba Wywiadowcza może przekazywać dane osobowe, o czym mowa w § 19 ust. 1 do 3 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji. Przekazywanie do innych placówek jest niedopuszczalne.

(2) Wojskowa Służba Wywiadowcza przekazuje informacje łącznie z danymi osobowymi do prokuratur, policji i Federalnej Służby Informacyjnej zgodnie z § 20 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 12

Reguły postępowania w przypadku przekazywania informacji

W przypadku przekazywania informacji zgodnie z niniejszą ustawą mają zastosowanie §§ 23 do 26 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji.

§ 13

Obowiązywanie federalnej ustawy o ochronie danych osobowych

Przy wykonywaniu zadań, o których mowa w § 1 ust. 1 do 3 i § 2 nie mają zastosowania § 3 ust. 2 i 8 zdanie 1, § 4 ust. 2 i 3, §§ 4b i 4c oraz §§ 10 i 13 do 20 federalnej Ustawy o ochronie danych.

Ustawa z dnia 11 kwietnia 1978 r.
o parlamentarnej kontroli działalności
służb specjalnych Federacji

*Gesetz über die parlamentarische Kontrolle
nachrichtendienstlicher Tätigkeit des Bundes*
(BGBl. I s. 453) (BGBl. III 12-3)

ostatnio zmieniona artykułem 3 ust. 1 Ustawy dnia 26 czerwca 2001 r.
(BGBl. I str. 1254)

§ 1

(1) Rząd federalny podlega kontroli Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli w odniesieniu do działalności Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji, Wojskowej Służby Wywiadowczej i Federalnych Służb Informacyjnych.

(2) Niezmienione pozostają uprawnienia Bundestagu i jego komisji oraz komisji ustanowionej na podstawie Ustawy o artykule 10 [Ustawy Zasadniczej].

§ 2

Rząd federalny obszernie informuje Parlamentarne Gremium ds. Kontroli o ogólnej działalności urzędów wymienionych w § 1 oraz o zdarzeniach mających szczególne znaczenie. Na żądanie Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli rząd federalny winien zdać sprawozdanie także o pozostałych wydarzeniach.

§ 2a

Rząd federalny w ramach informowania, o którym mowa w § 2, winien na żądanie Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli udostępnić mu wgląd w akta i bazy danych, zezwolić na przesłuchanie pracowników służb i umożliwić ich wizytowanie.

§ 2b

(1) Zobowiązanie rządu federalnego, o którym mowa w §§ 2 i 2a obejmuje tylko informowanie i przedmioty, które podlegają uprawnieniu służb specjalnych do rozporządzania federacji

(2) Rząd federalny może odmówić informacji o poszczególnych zdarzeniach, o których mowa w §§ 2 lub 2a jedynie wtedy, gdy jest to konieczne ze względu na przekonujące powody dotyczące dostępu do informacji lub z przyczyn ochrony praw osobistych osób trzecich albo gdy dotyczy to istotnej własnej dziedziny odpowiedzialności wykonawczej. Jeśli rząd federalny odmawia informacji, minister właściwy dla służby specjalnej, której to dotyczy (§ 2 ust. 1 zdanie 2 Ustawy o ochronie Konstytucji), § 1 ust. 1 zdanie 1 Ustawy o Wojskowej Służbie Wywiadowczej), a jeśli dotyczy to także Federalnych Służb Informacyjnych, szef Urzędu Kanclerza Federalnego (§ 1 ust. 1 zdanie 1 Ustawy o Federalnych Służbach Informacyjnych) muszą uzasadnić to przed Parlamentarnym Gremium ds. Kontroli na jego życzenie.

§ 2c

Parlamentarne Gremium ds. Kontroli większością 2/3 [głosów] swoich członków po wysłuchaniu rządu federalnego może w indywidualnych przypadkach w celu wykonywania swoich zadań kontrolnych zlecić rzeczoznawcy przeprowadzenie badań. Rzeczoznawca informuje Parlamentarne Gremium ds. Kontroli o wyniku swoich badań; § 5 ust. 1 obowiązuje odpowiednio.

§ 2d

Członkom służb specjalnych zezwala się, aby w sprawach służbowych, ale nie w interesie własnym lub innych członków tych służb zwracali się z petycjami do Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli, jeżeli kierownictwo służb nie rozpatrzyło odpowiednich petycji. Petycje, skierowane do Bundestagu przez obywateli, odnoszące się do dotyczącego ich postępowania urzędów wymienionych w § 1 ust. 1, można Parlamentarnemu Gremium ds. Kontroli przedłożyć do wiadomości.

§ 2e

(1) Przewodniczący, jego zastępca i członek-pełnomocnik mogą z głosem doradczym uczestniczyć w posiedzeniach Gremium Poufnego, o którym mowa w § 10a federalnej Ustawy budżetowej. W taki sam sposób przewodniczący Gremium Poufnego zgodnie z § 10a federalnej Ustawy budżetowej, jego zastępca i członek-pełnomocnik mogą z głosem doradczym uczestniczyć w posiedzeniach Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

(2) Projekty rocznych planów gospodarczych służb przekazuje się Parlamentarnemu Gremium ds. Kontroli w celu doradztwa. Rząd federalny informuje Parlamentarne Gremium ds. Kontroli o wykonaniu planów gospodarczych w roku budżetowym. Przy obradach dotyczących planów gospodarczych służb i ich wykonania mogą z głosem doradczym uczestniczyć rotacyjnie członkowie obu gremiów.

§ 3

Niezmieniona pozostaje polityczna odpowiedzialność rządu federalnego za urzędy wymienione w § 1.

§ 4

(1) Na początku każdej kadencji Bundestag wybiera ze swego grona członków Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

(2) Bundestag ustala liczbę członków oraz skład i sposób pracy Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

(3) Wybrany jest ten, kto otrzyma głosy większości członków Bundestagu.

(4) Jeśli któryś z członków występuje z Bundestagu lub z frakcji albo zostaje mianowany ministrem federalnym lub parlamentarnym sekretarzem stanu, traci członkostwo w Parlamentarnym Gremium ds. Kontroli; § 5 ust. 4 pozostaje nienaruszony. Na miejsce członka ustępującego należy niezwłocznie wybrać nowego członka; tak samo postępuje się w przypadku rezygnacji członka Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

§ 5

(1) Obrady Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli są tajne. Członkowie Gremium oraz członkowie Gremium Poufnego biorący udział w posiedzeniach, o czym mowa w § 10a federalnej Ustawy budżetowej, są zobowiązani do zachowania tajemnicy na temat spraw, które stały się im wiadome w czasie działalności w Parlamentarnym Gremium ds. Kontroli. Dotyczy to także okresu po wystąpieniu z obu gremiów. To samo obowiązuje w sprawach, które stały się członkom Gremium znane ze względu na uczestnictwo w obradach Gremium Poufnego zgodnie z § 10a federalnej Ustawy budżetowej.

Zdanie 1 nie dotyczy oceny zdarzeń bieżących, jeśli większość dwóch trzecich obecnych członków Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli wyrazi uprzednio zgodę.

(2) Parlamentarne Gremium ds. Kontroli zbiera się przynajmniej raz na kwartał. Gremium opracowuje swój regulamin.

(3) Każdy członek może zażądać zwołania i poinformowania Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

(4) Parlamentarne Gremium ds. Kontroli także po zakończeniu kadencji Bundestagu pełni swoje funkcje tak długo, aż następny Bundestag, zgodnie z § 4, podejmie decyzję.

§ 6

Parlamentarne Gremium ds. Kontroli w środku i na końcu każdej kadencji składa Bundestagowi sprawozdanie ze swojej dotychczasowej działalności kontrolnej. Należy przy tym przestrzegać zasad § 5 ust. 1. Nienaruszony pozostaje § 14 ust. 1 zdanie 2 Ustawy o artykule 10 [Ustawy Zasadniczej].

§ 7

Ustawa wchodzi w życie najazutrz po ogłoszeniu.

Regulamin z 18 grudnia 2002 r. (15. kadencja)
o parlamentarnej kontroli służb specjalnych
uchwalony na podstawie § 5 ust. 2
Ustawy z dnia 11 kwietnia 1978 r.
(BGBl. I str. 453),
ostatnio zmienionej ustawą z 26 czerwca 2001 r.
(BGBl. I str. 1254, 1260)

§ 1

Przewodniczenie

(1) Gremium ustala swojego przewodniczącego i jego zastępcę przy założeniu, że przewodniczenie w Parlamentarnym Gremium ds. Kontroli co roku przechodzi na członka ustalanego rotacyjnie przez większość lub mniejszość parlamentarną.

(2) Przewodniczący sprawuje urząd poza okresem swojej kadencji dopóty, dopóki nie zostanie wybrany jego następcą.

§ 2

Prowadzenie spraw

(1) W celu pomocy Przewodniczący Bundestagu przydziela Parlamentarnemu Gremium urzędnika administracji Bundestagu jako sekretarza i sekretariat. Przy wykonywaniu swoich zadań podlegają one jedynie wskazówkom Gremium lub jego przewodniczącego.

(2) W celu przygotowania swoich zadań kontrolnych Parlamentarne Gremium ds. Kontroli lub jego przewodniczący może w ramach § 2a Ustawy o Parlamentarnym Gremium ds. Kontroli dawać zlecenia pracownikom sekretariatu.

§ 3

Posiedzenia

(1) Przewodniczący zwołuje Parlamentarne Gremium ds. Kontroli co najmniej raz na kwartał. Termin zwołania wynosi pięć dni; zasada nie obowiązuje, jeżeli Gremium z góry ustaliło termin posiedzenia lub jeżeli przynajmniej dwóch członków wnosi o wcześniejsze zebranie się Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli.

Każdy członek może zażądać, aby w ciągu tygodnia zwołać Parlamentarne Gremium ds. Kontroli w celu obrad nad bliżej określonym przedmiotem. Jeżeli zwołania posiedzenia zażąda rząd federalny, należy odpowiedzieć na to żądanie.

(2) W posiedzeniach Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli uczestniczą poza członkami i ustalonymi pracownikami sekretariatu wyłącznie osobiście zaproszeni członkowie lub pełnomocnicy rządu federalnego. Parlamentarne Gremium ds. Kontroli może dopuścić wyjątki.

(3) Przewodniczący Gremium Zaufania, o czym mowa w § 10a federalnej Ordynacji budżetowej, jego zastępca i delegowany członek mają możliwość uczestniczyć w posiedzeniach Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli z głosem doradczym. Podczas omawiania planów gospodarczych służb i ich wykonania członkowie Gremium zaufania mogą uczestniczyć z głosem doradczym.

(4) Gremium ma zdolność podejmowania uchwał, jeżeli obecna jest większość członków. O ile nie ustawy nie stanowią inaczej, decyzje wymagają zgody większości obecnych członków.

(5) W odniesieniu do postępowania mają ponadto odpowiednie zastosowanie przepisy regulaminu Bundestagu.

§ 4

Zachowanie dyskrecji

(1) Obrady Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli są tajne. Zastosowanie ma *tajny regulamin* Bundestagu.

(2) Na wniosek członka Parlamentarne Gremium ds. Kontroli może uchwalić wezwanie rządu federalnego do poinformowania w odpowiedni sposób przewodniczących frakcji w Bundestagu o stanie pewnych spraw.

§ 5

Protokół

Z posiedzeń Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli sporządza się protokół w trzech egzemplarzach. Po jednym egzemplarzu otrzymuje Urząd Kanclerza Federalnego i sekretariat. Protokół należy ograniczyć do przepisania porządku dnia, podania omawianych spraw, uchwał i tych wyjaśnień, których dosłowny zapis w protokole zażąda uczestnik posiedzenia.

Ustawa z 20 grudnia 1990 r.
o współpracy federacji i krajów federalnych
w sprawach ochrony konstytucji
i o Federalnym Urzędzie Ochrony Konstytucji

Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und über das Bundesamt für Verfassungsschutz (Bundesverfassungsschutzgesetz (BVerfSchG)

(BGBl. I 1990, str. 2954, 2970)

ostatnio zmieniona art. 1 ustawy z 9 stycznia 2002 r.

(BGBl. I 2002, str. 361)

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Współpraca i zadania urzędów ochrony konstytucji

§ 1

Obowiązek współpracy

(1) Ochrona konstytucji ma na celu ochronę wolnościowego, demokratycznego porządku podstawowego, trwałości i bezpieczeństwa federacji i krajów federalnych.

(2) Federacji i kraje federalne są zobowiązane do współpracy w sprawach ochrony konstytucji.

(3) Współpraca polega na wzajemnym wspieraniu się i świadczeniu sobie pomocy.

§ 2

Urzędy ochrony konstytucji

(1) W celu współpracy z krajami federalnymi federacja utrzymuje Federalny Urząd Ochrony Konstytucji jako urząd na szczeblu federalnym. Podlega on Federalnemu Ministrowi Spraw Wewnętrznych. Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji nie można włączać do placówki policyjnej.

(2) W celu współpracy krajów federalnych z federacją każdy z krajów utrzymuje urzędy zajmujące się sprawami ochrony konstytucji.

§ 3

Zadania urzędów ochrony konstytucji

(1) Zadaniem federalnych i krajowych urzędów ochrony konstytucji jest zbieranie i ocena informacji, zwłaszcza informacji, wiadomości i dokumentów odnoszących się rzeczy i osób, dotyczących

1. dążeń skierowanych przeciw wolnościowemu, demokratycznemu porządkowi podstawowemu, trwałości lub bezpieczeństwu federacji lub kraju federalnego albo mają na celu nieprawne uszkodzenie w pełnieniu funkcji urzędowych przez organy konstytucyjne federacji lub kraju federalnego lub ich członków,

2. działalności zagrażającej bezpieczeństwu lub działalności wywiadowczej na rzecz obcych państw prowadzonej na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy,

3. dążeń na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy, które z powodu stosowania przemocy lub przygotowań do tego zmierzających zagrażają zagranicznym interesom Republiki Federalnej Niemiec,

4. dążeń na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy, skierowanych przeciwko idei porozumienia narodów (artykuł 9 ust. 2 Ustawy Zasadniczej), zwłaszcza przeciwko pokojowemu współistnieniu narodów (artykuł 26 ust. 1 Ustawy Zasadniczej).

(2) Urzędy ochrony konstytucji federacji i krajów federalnych współdziałają

1. przy kontrolowaniu bezpieczeństwa osób, którym w publicznym interesie powierzono fakty, przedmioty lub wiedzę wymagającą tajności, które powinny mieć dostęp do nich lub które same mogą zapewnić sobie dostęp,

2. przy kontrolowaniu bezpieczeństwa osób, które są lub mają być zatrudnione na stanowiskach ważnych dla bezpieczeństwa w instytucjach istotnych dla życia lub obrony,

3. przy technicznych działaniach, które zabezpieczają fakty, przedmioty i wiedzę w interesie publicznym wymagające tajności, przed dostaniem się do wiadomości osób nieupoważnionych.

Uprawnienia Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji przy współdziałaniu, o którym mowa w zdaniu 1 pkt 1 i 2. reguluje Ustawa o kontroli bezpieczeństwa z 20 kwietnia 1994 r.(BGBl. I s. 867).

(3) Urzędy ochrony konstytucji są związane ogólnymi przepisami prawnymi (artykuł 20 Ustawy Zasadniczej).

§ 4

Definicje

(1) W rozumieniu niniejszej ustawy

a) dążeniami skierowanymi przeciw trwałości federacji lub kraju federalnego są politycznie określone sposoby postępowania ukierunkowane na osiągnięcie celu w stowarzyszeniu osób lub dla stowarzyszenia osób, którego zamiarem jest zniesienie wolności federacji lub kraju federalnego przez obcą władzę, zlikwidowanie jej jedności państwowej lub oddzielenie jakiegoś obszaru do niej należącego;

b) dążeniami skierowanymi przeciwko bezpieczeństwu federacji lub kraju federalnego są takie politycznie określone sposoby postępowania ukierunkowane na osiągnięcie celu w stowarzyszeniu osób lub dla stowarzyszenia osób, którego zamiarem jest dążenie, aby w znaczny sposób zaszkodzić zdolności funkcjonowania federacji, krajów federalnych lub ich instytucji;

c) dążeniami skierowanymi przeciwko wolnościowemu demokratycznemu porządkowi podstawowemu są takie politycznie określone sposoby postępowania ukierunkowane na osiągnięcie celu w sto-

warzyszeniu osób lub dla stowarzyszenia osób, których zamiarem jest usunięcie lub unieważnienie jednej z podstawowych zasad konstytucyjnych wymienionych w ustępie 2.

Na rzecz stowarzyszenia osób działa ten, kto wyraźnie wspiera jego dążenia. Przesłanką dla zbierania i oceny informacji w rozumieniu § 3 ust. 1 jest istnienie rzeczywistych punktów odniesienia. Sposoby zachowania indywidualnych osób, które nie działają w stowarzyszeniu lub dla stowarzyszenia, są dążeniami w rozumieniu niniejszej ustawy, jeżeli są ukierunkowane na zastosowanie przemocy lub ze względu na ich sposób oddziaływania są przydatne do wyrządzenia poważnej szkody dobru chronionemu niniejszą ustawą.

(2) Do wolnościowego demokratycznego porządku podstawowego w rozumieniu niniejszej ustawy zalicza się:

a) prawo narodu do sprawowania władzy państwowej w drodze wyborów i głosowań oraz za pośrednictwem specjalnych organów władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej oraz prawo do wybierania przedstawicielstwa narodu w wyborach bezpośrednich, wolnych, równych i tajnych,

b) powiązanie ustawodawstwa z porządkiem konstytucyjnym oraz powiązanie władzy wykonawczej i sądownictwa z ustawą i prawem,

c) prawo do tworzenia opozycji parlamentarnej i działania w niej,

d) możliwość rozwiązania rządu i jego odpowiedzialność wobec przedstawicielstwa narodu,

e) niezależność sądów,

f) wykluczenie panowania przemocy i samowoli oraz

g) prawa człowieka skonkretyzowane w Ustawie Zasadniczej.

§ 5

Rozdzielenie właściwości urzędów ochrony konstytucji

(1) Krajowe urzędy ochrony konstytucji zbierają informacje, nowości, wiadomości i dokumenty dla wypełnienia swoich zadań, dokonują ich oceny i przekazują je do Federalnego Urzędu Ochrony Kon-

stytucji i do krajowych urzędów ochrony konstytucji, jeżeli jest to konieczne do wypełnienia ich zadań.

(2) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może w kraju federalnym zbierać informacje, nowości, wiadomości i dokumenty w rozumieniu § 3 w porozumieniu z krajowym urzędem ochrony konstytucji. W przypadku dążeń i działalności w rozumieniu § 3 ust. 1 pkt 1 do 4 przesłanką jest fakt, że

1. są całkowicie lub częściowo wymierzone przeciw federacji,
2. obejmują całe terytorium federacji,
3. dotyczą zagranicznych interesów Republiki Federalnej Niemiec lub
4. krajowy urząd ochrony konstytucji prosi o podjęcie działań.

Zgoda może być wydana dla szeregu przypadków o podobnym charakterze.

(3) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji informuje krajowe urzędy ochrony konstytucji o wszystkich dokumentach, o których wiedza jest dla kraju konieczna w celu ochrony konstytucji.

§ 6

Wzajemne informowanie się urzędów ochrony konstytucji

Urzędy ochrony konstytucji dla wypełnienia obowiązku informowania, o którym mowa w § 5, są zobowiązane do prowadzenia wspólnych baz danych w Federalnym Urzędzie Ochrony Konstytucji wykorzystywanych w procesie zautomatyzowanym. Bazy te zawierają jedynie dane, które są konieczne do znalezienia akt i niezbędnej do tego identyfikacji osób. Magazynowanie danych osobowych jest dopuszczalne jedynie na warunkach określonych w §§ 10 i 11. Wywoływanie ich w procesie zautomatyzowanym przez inne placówki jest niedopuszczalne. Odpowiedzialność placówki magazynującej w rozumieniu ogólnych przepisów o ochronie danych każdy urząd ochrony konstytucji ponosi za dane wpisane przez siebie, jedynie on może dane te zmieniać, blokować lub kasować. Placówka wpisująca musi być rozpoznawalna. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji podejmuje działania techniczne i organizacyjne zgodnie z § 9 Ustawy o ochronie da-

nych. Prowadzenie tekstowych baz danych lub baz zawierających dane inne niż wymienione w zdaniu 2, na warunkach niniejszego paragrafu dopuszczalne jest jedynie w ściśle ograniczonych zakresach dla wyjaśnienia działalności zagrażającej bezpieczeństwu lub działalności wywiadowczej na rzecz obcej władzy lub dążeń ukierunkowanych na zastosowanie przemocy lub na przygotowanie do zastosowania przemocy. Prawo do interwencji należy ograniczyć do osób, którym bezpośrednio powierzono prace w tej dziedzinie; w zarządzeniu dotyczącym baz danych (§ 14) należy uzasadnić konieczność umieszczenia dodatków tekstowych w bazie.

§ 7

Prawo federacji do udzielania wskazówek

Jeżeli ma miejsce atak na porządek konstytucyjny federacji, rząd federalny może naczelnym urzędem kraju federalnego udzielić wskazówek koniecznych do współpracy federacji i krajów federalnych w dziedzinie ochrony konstytucji.

ROZDZIAŁ DRUGI

Federalny Urząd Ochrony Konstytucji

§ 8

Uprawnienie Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może zbierać, przetwarzać i wykorzystywać informacje konieczne dla wypełnienia swoich zadań łącznie z danymi osobowymi, jeżeli na przeszkodzie nie stoją postanowienia federalnej Ustawy o ochronie danych osobowych, które należy zastosować, lub specjalnych regulacji niniejszej ustawy. Prośba Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji o przekazanie danych osobowych może zawierać jedynie te dane osobowe, które są niezbędne do udzielenia informacji. Wymagające ochrony interesy osób zainte-

resowanych mogą ponieść szkodę jedynie w zakresie, którego nie można uniknąć.

(2) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może stosować metody, przedmioty i instrumenty do tajnego pozyskiwania informacji, takie jak: stosowanie konfidentów i zaufanych osób, obserwacje, zapis obrazu i dźwięku, dokumenty ochronne i numery ochronne. Należy je określić w przepisie służbowym, który reguluje także właściwość przy zarządzaniu tego rodzaju pozyskiwania informacji. Wydanie przepisu służbowego wymaga zgody Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych, który informuje Parlamentarne Gremium Kontrolne.

(3) Federalnemu Urzędowi Ochrony Konstytucji nie przysługują uprawnienia policyjne ani kompetencje do wydawania poleceń; nie może on także w drodze pomocy urzędowej prosić policję o podjęcie działań, do prowadzenia których sam nie jest uprawniony.

(4) Jeżeli dane osobowe pobiera się u osoby zainteresowanej za jej zgodą, należy podać cel pobierania. Osobie zainteresowanej należy zwrócić uwagę na dobrowolność jej odpowiedzi.

(5) W indywidualnych przypadkach Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może w instytucjach kredytowych, instytucjach świadczących usługi finansowe i przedsiębiorstwach finansowych nieodpłatnie zasięgać informacji na temat kont, posiadaczy kont i pozostałych osób uprawnionych oraz innych uczestników obrotu płatniczego oraz o ruchach pieniędzy i o lokatach, jeżeli jest to konieczne do wypełnienia jego zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4, i jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki dotyczące poważnego zagrożenia dóbr chronionych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4.

(6) W indywidualnych przypadkach Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może dla wypełnienia swoich zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4, przy spełnieniu warunków § 3 ust. 1 Ustawy o artykule 10 w odniesieniu do osób i przedsiębiorstw zawodowo świadczących usługi pocztowe, nieodpłatnie zasięgać informacji dotyczących nazwisk, adresów, skrzytek pocztowych i innych okoliczności związanych z obrotem pocztowym.

(7) W indywidualnych przypadkach Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może w przedsiębiorstwach lotniczych zasięgać nieodpłatnych informacji dotyczących nazwisk, adresów oraz o korzystaniu z usług transportowych i innych okoliczności transportu lotniczego, jeżeli jest to konieczne do wypełnienia jego zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4, i jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki dotyczące poważnego zagrożenia dóbr chronionych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4.

(8) W indywidualnych przypadkach dla wypełnienia swoich zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4, przy spełnieniu warunków Ustawy o artykule 10 w odniesieniu do tych osób, które zawodowo świadczą usługi telekomunikacyjne i telekomunikacyjno-informatyczne lub przy nich współpracują, Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może nieodpłatnie zasięgnąć informacji o danych dotyczących połączeń telekomunikacyjnych i danych dotyczących korzystania z usług telekomunikacyjno-informatycznych. Informacji można żądać także w odniesieniu do przyszłych usług telekomunikacyjnych i przyszłego korzystania z usług telekomunikacyjno-informatycznych. Danymi dotyczącymi połączeń telekomunikacyjnych i korzystania z usług telekomunikacyjnych-informatycznych są:

1. charakterystyka uprawnienia, numery kart, charakterystyka stanowiska, oraz numer wywoławczy lub charakterystyka połączenia wywołującego i wywołanego lub urządzenia końcowego;
2. początek i koniec połączenia według daty i czasu,
3. dane dotyczące rodzaju usług telekomunikacyjnych i telekomunikacyjno-informatycznych, z których klient korzystał,
4. końcowe punkty stałych połączeń, ich początek i ich koniec według daty i czasu.

(9) Informacje, o których mowa w ustępach 5 do 8, można uzyskać jedynie na wniosek. Wniosek winien pisemnie złożyć przewodniczący Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji lub jego przedstawiciel i uzasadnić go. Rozpatruje go ministerstwo federalne, któremu zleci to Kanclerz Federalny. Informuje ono co miesiąc Komisję ds. Ustawy o Artykule 10 o wnioskach, na które odpowiada przed ich wykonaniem (§ 1 ust. 2 Ustawy o artykule 10). W przypadku nie-

bezpieczeństwa zwłoki ministerstwo federalne może zarządzić wykonanie decyzji także przed poinformowaniem Komisji. Komisja ds. Ustawy o Artykule 10 z urzędu lub na podstawie skarg sprawdza dopuszczalność i konieczność zasięgnięcia informacji. § 15 ust. 5 Ustawy o artykule 10 należy stosować zakładając, że uprawnienia kontrolne Komisji obejmują całość zbierania danych osobowych uzyskanych zgodnie z ustępami 5 do 8, przetwarzania ich i korzystania z nich. Decyzje dotyczące informacji uznanych przez Komisję ds. Ustawy o Artykule 10 za niedopuszczalne lub niekonieczne, ministerstwo federalne winno niezwłocznie anulować. Do przetwarzania danych zebranych na podstawie ustępów 5 do 8 należy odpowiednio stosować § 4 Ustawy o artykule 10. Prośb o udzielenie informacji i o przekazanych danych informujący nie może podawać do wiadomości osobom zainteresowanym i osobom trzecim. § 12 ust. 1 i 3 Ustawy o artykule 10 ma odpowiednie zastosowanie.

(10) Ministerstwo federalne właściwe zgodnie z ustępem 9 zdanie 3 w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych informuje Parlamentarne Gremium Kontrolne o wykonaniu ustępów 5 do 9; należy przy tym podać zwłaszcza wykaz dotyczący przyczyny, zasięgu, czasu trwania, wyników i kosztów działań, o których mowa w ustępach 5 do 8, przeprowadzonych w okresie sprawozdawczym. Gremium co roku oraz po upływie trzech lat od wejścia w życie niniejszej ustawy składa Bundestagowi w celu ewaluacji sprawozdanie dotyczące przeprowadzenia działań oraz ich rodzaju, zasięgu i przyczyn ich zarządzenia, o których mowa w ustępach 5 do 8; należy przy tym przestrzegać zasad § 5 ust. 1 Ustawy o Gremium Kontrolnym.

(11) Uprawnienia, o których mowa w ustępach 5 do 8 przysługują urzędowi ochrony konstytucji jedynie wtedy, gdy postępowanie wnioskowe, udział Komisji ds. Ustawy o Artykule 10, przetwarzanie pobranych danych oraz informowanie osób zainteresowanych jest przez ustawodawcę krajowego uregulowane równorzędnie jak w ustępie 9, podobnie jak parlamentarna kontrola równorzędna z ustępem 10 oraz zobowiązanie do składania Parlamentarnemu Gremium Kontrolnemu sprawozdań na temat przeprowadzonych działań przy odpowiednim

zastosowaniu ustępu 10 zdanie 1, druga część zdania 2 do jego sprawozdań zgodnie z ustępem 10 zdanie 2.

(12) Prawo podstawowe do tajemnicy korespondencji, pocztowej i telekomunikacyjnej (artykuł 10 Ustawy Zasadniczej) ogranicza się zgodnie z ustępami 6, 8, 9 i 11.

(13) Spośród kilku przydatnych działań Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien wybrać te, które najmniej szkodzą osobom zainteresowanym. Działanie nie może spowodować szkody, która w sposób widoczny nie pozostaje w związku z planowanym celem.

§ 9

Szczególne formy zbierania danych

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może zbierać informacje, zwłaszcza dane osobowe, przy pomocy środków wymienionych w § 8 ust. 2, jeżeli fakty pozwalają przypuszczać, że

1. w ten sposób zdobywa się wiedzę o dążeniach lub działaniach, o których mowa w § 3 ust. 1 lub źródła niezbędne dla zbadania takich wiadomości lub

2. jest to konieczne dla ochrony pracowników, instytucji, przedmiotów i źródeł Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji przed działaniami zagrażającymi bezpieczeństwu lub działaniami szpiegowskimi.

Zbieranie, o którym mowa w zdaniu 1 jest niedopuszczalne, jeżeli badanie stanu rzeczy jest możliwe w inny sposób, mniej szkodliwy dla osoby zainteresowanej; mniejszą szkodę przyjmuje się z reguły, jeżeli informację można pozyskać ze źródeł ogólnie dostępnych lub w drodze informacji, o której mowa w § 18 ust. 3. Zastosowanie środka, o którym mowa w § 8 ust. 2 nie może w sposób widoczny nie mieć odniesienia do znaczenia stanu rzeczy, który trzeba wyjaśnić. Działanie należy niezwłocznie zakończyć, jeżeli osiągnięto jego cel lub jeżeli istnieją przesłanki, że nie można go osiągnąć lub nie można go osiągnąć w ten sposób.

(2) Słowa wypowiedziane niepublicznie w mieszkaniu można przy pomocy środków technicznych odsłuchać lub zapisać, jeżeli w indywidualnym przypadku jest to konieczne do odwrócenia aktualnego ogólnego niebezpieczeństwa lub aktualnego zagrożenia życia indywidualnych osób i gdy nie można we właściwym czasie uzyskać odpowiedniej pomocy policyjnej dla zagrożonego dobra prawnego, Zdanie 1 obowiązuje odpowiednio dla ukrytego zastosowania środków technicznych w celu sporządzenia zdjęć i zapisów obrazowych. Działania, o których mowa w zdaniach 1 i 2 zarządza przewodniczący Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji lub jego przedstawiciel, jeżeli we właściwym czasie nie można uzyskać decyzji sędziego. Decyzję sędziego należy uzupełnić niezwłocznie. Właściwym jest sąd rejonowy, na terenie którego Federalny Urząd Ochrony Konstytucji ma swoją siedzibę. Przy postępowaniu odpowiednio obowiązują przepisy Ustawy o sądownictwie nieprocesowym. Z zebranych informacji można korzystać jedynie zgodnie z § 4 ust. 2 Ustawy o artykule 10. Środki techniczne w rozumieniu zdań 1 i 2 można ponadto zastosować do ochrony osób zaangażowanych w akcję w mieszkaniu, jeżeli jest to konieczne dla zapobieżenia zagrożenia ich życia, zdrowia lub wolności. Działania, o których mowa w zdaniu 8 zarządza przewodniczący Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji lub jego przedstawiciel. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji oprócz celu podanego w zdaniu 8 może zebrane informacje wykorzystać jedynie w celu zapobieżenia niebezpieczeństwu w ramach swoich zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4 oraz dla przekazywania zgodnie z § 4 ust. 4 pkt 1 i 2 Ustawy o artykule 10. Przekazywanie jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy prawomocność działań uprzednio stwierdził sędzia, w niebezpieczeństwie zwłoki decyzję sędziowską należy natychmiast uzupełnić. § 4 ust. 6 Ustawy o artykule 10 obowiązuje odpowiednio. Ogranicza się w ten sposób podstawowe prawo nienaruszalności mieszkania (artykuł 13 Ustawy Zasadniczej).

(3) W przypadku zbierania [informacji] na podstawie ustępu 2 i ustępu 1, które w swoim rodzaju i ciężarze dorównują ograniczeniu tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji, do czego w szczególności należą odsłuchiwanie i zapisywanie słów niewypo-

wiadanych publicznie przy zakamuflowanym zastosowaniu środków technicznych, należy

1. po zakończeniu akcji niezwłocznie poinformować o niej osobę zainteresowaną, jeżeli tylko można wykluczyć zagrożenie dla celu akcji i

2. poinformować Parlamentarne Gremium Kontrolne.

(4) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji w celu wypełnienia swoich zadań, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 do 4, na warunkach § 3 ust. 1 Ustawie o artykule 10 może użyć także technicznych środków dla ustalenia miejsca aktywnego przenośnego sprzętu nadającego i dla ustalenia numerów sprzętu i karty. Działanie takie jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy bez takiego ustalenia nie można by osiągnąć celu działań nadzorujących lub byłoby to poważnie utrudnione. W przypadku przetwarzania danych odpowiednio obowiązuje § 4 Ustawy o artykule 10. Dane osobowe osób trzecich można przy takich okazjach zbierać jedynie wtedy, gdy z przyczyn technicznych jest to nieuniknione dla osiągnięcia celu, o którym mowa w zdaniu 1. Są one objęte absolutnym zakazem wykorzystywania i po zakończeniu działania należy je z niezwłocznie skasować. § 8 ust. 9 i 10 obowiązuje odpowiednio. Podstawowe prawo do tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji (artykuł 10 Ustawy Zasadniczej) ogranicza się w tym zakresie.

§ 10

Przechowywanie, zmiana i wykorzystanie danych osobowych

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może w celu wykonania swoich zadań przechowywać w swoich bazach dane osobowe, zmieniać je i wykorzystywać, jeżeli

1. istnieją rzeczywiste przesłanki istnienia dążeń lub działalności, o których mowa w § 3 ust.,

2. jest to konieczne dla zbadania i oceny dążeń lub działalności, o których mowa w § 3 ust. 1 lub

3. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji będzie działać zgodnie z § 3 ust. 2.

(2)

(3) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien ograniczyć czas magazynowania do wymiaru niezbędnego dla wykonania swoich zadań.

§ 11

Magazynowanie, zmiana i wykorzystanie danych osobowych osób niepełnoletnich

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji na warunkach wymienionych w § 10 może przechowywać, zmieniać i wykorzystywać dane prowadzone w aktach a dotyczące osób niepełnoletnich przed ukończeniem przez nie 16. roku życia, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki tego, że osoba niepełnoletnia planuje, popełnia lub popełniła któreś z przestępstw wymienionych w § 3 Ustawy o artykule 10. Nie jest dopuszczalne przechowywanie w bazach danych informacji o zachowaniu się osoby niepełnoletniej przed ukończeniem przez nią 16. roku życia.

(2) W bazach danych lub aktach prowadzonych na temat takich osób dane magazynowane na temat osób niepełnoletnich należy po dwóch latach skontrolować pod względem konieczności magazynowania i najpóźniej po pięciu latach wymazać, chyba że po osiągnięciu pełnoletności staną się znane nowe wiadomości, o których mowa w § 3 ust. 1.

§ 12

Poprawianie, kasowanie i blokowanie danych osobowych w bazach danych

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien poprawić dane osobowe magazynowane w bazach danych, jeżeli są nieprawidłowe.

(2) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien wykasować dane osobowe magazynowane w bazach danych, jeżeli ich magazynowanie jest niedopuszczalne lub nie są już one potrzebne do wykonywania zadań. Nie dokonuje się wykasowania, jeżeli istnieje powód, aby

przypuszczać, że zaszkodzi to godnym ochrony interesom osoby zainteresowanej. W takim przypadku dane należy zablokować. Mogą być przekazywane jedynie za zgodą osoby zainteresowanej.

(3) Przy opracowywaniu indywidualnych przypadków i według ustalonych terminów Federalny Urząd Ochrony Konstytucji sprawdza najpóźniej po pięciu latach, czy magazynowane dane osobowe należy poprawić czy skasować. Przechowywane dane osobowe dotyczące dążeń, o których mowa w 3 § 2 ust. 1 pkt 1, należy skasować najpóźniej po dziesięciu latach, dane dotyczące dążeń, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 i 4 najpóźniej po 15 latach od chwili ostatniej istotnej informacji, chyba że kierownik urzędu lub jego przedstawiciel w indywidualnych przypadkach podejmie wyjątkowo inną decyzję.

(4) Danych osobowych magazynowanych wyłącznie w celach kontroli ochrony danych, zabezpieczenia danych lub dla zabezpieczenia prawidłowej eksploatacji urządzenia przetwarzającego dane można używać wyłącznie w tych celach.

§ 13

Poprawianie i blokowanie danych osobowych w aktach

(1) Jeżeli Federalny Urząd Ochrony Konstytucji stwierdzi, że dane osobowe przechowywane w aktach są nieprawidłowe lub jeżeli osoba zainteresowana kwestionuje ich prawidłowość, należy odnotować to w aktach lub zapisać w inny sposób.

(2) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien zablokować dane osobowe, jeżeli stwierdzi w indywidualnym przypadku, że bez zablokowania szkodę poniosą godne ochrony interesy osoby zainteresowanej, a dane nie są niezbędne do wykonywania jego przyszłych zadań. Zablokowane dane należy opatrzyć odpowiednią adnotacją; nie można ich już wykorzystywać ani przekazywać. Usunięcie blokady jest możliwe, jeżeli ustaną jej przesłanki.

§ 14

Zarządzenia dotyczące baz danych

(1) Dla każdej zautomatyzowanej bazy danych prowadzonej przez Federalny Urząd Ochrony Konstytucji zgodnie z § 6 lub § 10 w każdym zarządzeniu dotyczącym bazy danych, które wymagają zgody Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych, należy ustalić:

1. nazwę bazy,
2. cel bazy,
3. warunki magazynowania, przekazywania i wykorzystywania (krąg osób zainteresowanych, rodzaje danych),
4. dostarczanie do miejsca przeznaczenia lub wprowadzanie do bazy danych,
5. uprawnienia do dostępu,
6. terminy kontroli, czas magazynowania,
7. protokołowanie.

Przed wydaniem zarządzenia dotyczącego bazy danych należy skonsultować się z Federalnym Pełnomocnikiem Ochrony Danych.

(2) Magazynowanie danych osobowych należy ograniczyć do niezbędnego zakresu. W odpowiednich odstępach należy sprawdzać konieczność dalszego prowadzenia lub zmiany bazy danych.

(3) W zarządzeniu dotyczącym zautomatyzowanych baz danych osobowych dostęp należy ograniczyć do osób, którym bezpośrednio powierzono prace w zakresie, do którego przyporządkowane są tekstowe bazy danych; nie wolno przekazywać wyciągów z baz tekstowych bez przynależących wyjaśniających dokumentów.

§ 15

Informacja dla osób zainteresowanych

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji na wniosek udziela osobie zainteresowanej nieodpłatnie informacji na temat przechowywanych danych, które jej dotyczą, jeżeli wskaże ona konkretny stan rzeczy i jeżeli ma szczególny interes w uzyskaniu informacji.

(2) Informacji nie udziela się, jeżeli

1. ze względu na udzielenie informacji można obawiać się zagrożenia dla wykonywania zadań,

2. ze względu na udzielenie informacji zagrożone należy obawiać się zagrożenia dla źródeł lub badania stanu wiedzy lub dla sposobu pracy Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji ,

3. informacja zagrożiłaby publicznemu bezpieczeństwu lub spowodowałaby szkody dla innego dobra federacji lub kraju federalnego lub

4. dane lub fakt magazynowania muszą być objęte tajemnicą zgodnie z przepisem prawnym lub ze względu na swoją istotę, zwłaszcza na przeważający uzasadniony interes osoby trzeciej.

Decyzję podejmuje kierownik urzędu lub współpracownik mający specjalne upoważnienie.

(3) Zobowiązanie do udzielania informacji nie obejmuje pochodzenia danych i odbiorców przekazywanych wiadomości.

(4) Odmowa udzieleni informacji nie wymaga uzasadnienia, jeżeli w ten sposób mógłby zostać zagrożony cel nieudzielenia informacji. Powody nieudzielenia informacji należy wpisać do akt. Jeżeli odmówi się udzielenia informacji, osobie zainteresowanej należy zwrócić uwagę na prawną podstawę dla braku uzasadnienia przy nieudzieleniu informacji oraz na to, że może się zwrócić do Federalnego Pełnomocnika Ochrony Danych. Federalnemu Pełnomocnikowi Ochrony Danych można na jego prośbę udzielić informacji, jeżeli w indywidualnym przypadku Federalny Minister Spraw Wewnętrznych nie stwierdzi, że w ten sposób zagrożone zostanie bezpieczeństwo federacji lub któregoś z krajów federalnych. Informacje przekazywane osobie zainteresowanej przez Federalnego Pełnomocnika nie mogą dopuszczać wyciągania wniosków dotyczących stanu wiedzy Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji, o ile nie zgodzi się on na udzielenie bardziej wyczerpującej informacji.

§ 16

Obowiązek składania sprawozdania przez Federalny Urząd Ochrony Konstytucji

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji informuje o swojej działalności Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych.

(2) Informowanie, o którym mowa w ustępie 1, służy także do poinformowania opinii publicznej za pośrednictwem Federalnego Ministra Spraw Wewnętrznych o dążeniach i działalności, o których mowa w § 3 ust. 1, co ma miejsce corocznie w formie podsumowującego sprawozdania. Można przy tym podać dane osobowe, jeżeli podanie do wiadomości jest konieczne dla zrozumienia powiązań lub przedstawienia organizacji lub grup niezorganizowanych i nad godnymi ochrony interesami osób zainteresowanych przeważa interes ogółu. W sprawozdaniu należy podać subwencje budżetu federalnego na Federalny Urząd Ochrony Konstytucji i Wojskową Służbę Wywiadowczą oraz ogólną ilość ich pracowników w danym czasie.

ROZDZIAŁ TRZECI

Przepisy dotyczące przekazywania

§ 17

Dopuszczalność składania podań

(1) Jeżeli na podstawie postanowień niniejszego rozdziału zostanie złożone podanie o przekazanie danych osobowych, można przekazać jedynie te dane, które są znane urzędowi, do którego skierowano podanie i które można pobrać z ogólnie dostępnych źródeł.

(2) Ustęp 1 nie obowiązuje w przypadku podań specjalnych urzędów ochrony konstytucji, Wojskowej Służby Wywiadowczej i Federalnej Służby Informacyjnej o udostępnienie takich danych, które są znane przy wykonywaniu zadań policji granicznej. Dopuszczalność takich podań i ich rozpatrywanie reguluje Federalny Minister Spraw Wewnętrznych w instrukcji służbowej. O jej wydaniu i niezbędnych

zmianach informuje Parlamentarne Gremium Kontrolne. Zdanie 2 i 3 nie dotyczy specjalnych podań pomiędzy urzędami tego samego kraju federalnego.

§ 18

Przekazywanie informacji do urzędów ochrony konstytucji

(1) Urzędy federalne, osoby prawne prawa publicznego podlegające bezpośrednio federacji, prokuratorzy oraz – z zastrzeżeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – także policja i służba celna, o ile wykonują zadań, o których mowa w federalnej Ustawie o ochronie granic, same informują Federalny Urząd Ochrony Konstytucji lub krajowy urząd ochrony konstytucji o faktach, które stały się im znane, a które pozwalają rozpoznać działalność zagrażającą bezpieczeństwu lub działalność szpiegowską na korzyść obcych państw lub dążenia na terytorium obowiązywania niniejszej ustawy, które przez zastosowanie przemocy lub działania przygotowujące do tego skierowane są przeciw wymienionym w § 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 dobrom chronionym. Wykraczający poza zdanie 1 obowiązek informowania zgodnie z Ustawą o Wojskowej Służbie Wywiadowczej lub Ustawą o Federalnej Służbie Informacyjnej pozostaje nienaruszony. Zdanie 1 nie ma zastosowania przy przekazywaniu informacji pomiędzy urzędami tego samego kraju federalnego.

(1a) Federalny Urząd Uznawania Uchodźców Zagranicznych sam przekazuje Federalnemu Urzędowi Ochrony Konstytucji, krajowe urzędy ds. cudzoziemców przekazują same krajowym urządowi ochrony konstytucji informacje, które stały się im znane, łącznie z danymi osobowymi, dotyczące dążeń lub działalności, o których mowa w § 3 ust. 1, jeżeli istnieją przesłanki, że przekazanie takie jest konieczne dla wykonywania zadań urzędu ochrony konstytucji. Nie przekazuje się danych osobowych zagranicznym placówkom publicznym oraz placówkom ponadpaństwowym lub międzypaństwowym, o których mowa w § 19 ust. 3, chyba że jest to nakazane prawem międzynarodowym.

(2) Prokuratorzy oraz – z zastrzeżeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policja i służba celna, o ile wykonuje zadania, o których mowa w Ustawie o ochronie granic, oraz Federalna Służba Informacyjna mogą same przekazać Federalnemu Urzędowi Ochrony Konstytucji lub krajowemu urzędowi ochrony konstytucji także wszystkie informacje, które stały się im znane, łącznie z danymi osobowymi, dotyczące dążeń, o których mowa w § 3 ust. 1, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki, że przekazanie jest konieczne dla wykonywania zadań urzędu ochrony konstytucji. Zastosowanie ma ustęp 1 zdanie 3.

(3) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może w celu wykonania swoich zadań prosić prokuratorów – z zastrzeżeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policję i oraz inne urzędy o przekazanie niezbędnych informacji łącznie z danymi osobowymi, jeżeli nie może ich zebrać z ogólnie dostępnych źródeł lub może je zebrać jedynie przy nieproporcjonalnych nakładach lub przy pomocy działań bardziej obciążających osobę zainteresowaną. Pod takimi samymi warunkami krajowe urzędy ochrony konstytucji mogą prosić o przekazanie takich informacji

1. urzędy federalne i osoby prawne prawa publicznego bezpośrednio podległe federacji,

2. prokuratorów i – z zastrzeżeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policje federacji oraz krajów federalnych.

(4) Jeżeli w wyniku przekazania informacji, o czym mowa w ustępie 3 zdanie 1, cel działań zostałby zagrożony lub osoba zainteresowana byłaby nieproporcjonalnie poszkodowana, Federalny Urząd Ochrony Konstytucji przy wykonywaniu swoich zadań zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 2 do 4 oraz przy obserwacji dążeń terrorystycznych może korzystać z urzędowych rejestrów.

(5) Podania, o których mowa w ustępie 3, należy odnotować w aktach. Odnośnie do korzystania, o którym mowa w ustępie 4, Federalny Urząd Ochrony Konstytucji winien prowadzić wykaz, z którego będzie wynikać cel i powód, urząd, do którego się zwracano i miejsce znalezienia akt; wykazy należy przechowywać osobno, za-

bezpieczyć przed dostępem osób niepowołanych i zniszczyć na końcu roku kalendarzowego, następującego po roku ich utworzenia.

(6) Przekazywanie danych osobowych, które stały się znane na podstawie działań, o których mowa w § 100a kodeksu postępowania karnego, jest dopuszczalne jedynie zgodnie z przepisami ustępów 1, 2 i 3, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki tego, że ktoś planuje, popełnia lub popełnił przestępstwa wymienione w § 3 Ustawy o artykule 10. Odpowiednie zastosowanie w odniesieniu do wiadomości i dokumentów przekazanych urzędowi ochrony konstytucji zgodnie ze zdaniem 1 ma § 4 ust. 1 i 4 Ustawy o artykule 10.

§ 19

Przekazywanie danych osobowych do Federalnego Urzędu Ochrony Konstytucji

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może przekazać dane osobowe do urzędów na terenie kraju, jeżeli jest to konieczne do wypełniania jego zadań lub odbiorca potrzebuje danych do ochrony wolnościowego demokratycznego porządku podstawowego lub w innych przypadkach dla celów bezpieczeństwa publicznego. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, nadawca może wykorzystać przekazane dane jedynie w tym celu, w jakim zostały przekazane.

(2) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może przekazywać dane osobowe do placówek służbowych stacjonujących sił zbrojnych, jeżeli Republika Federalna Niemiec jest do tego zobowiązana w ramach artykułu 3 układu dodatkowego z dnia 3 sierpnia 1969 r. do Układu pomiędzy stronami Traktatu Północnoatlantyckiego o statusie prawnym ich wojsk w odniesieniu do zagranicznych wojsk stacjonujących w Republice Federalnej Niemiec (BGBl. 1961 II s. 11183, 1218).

(3) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji może przekazać dane osobowe zagranicznym placówkom publicznym oraz placówkom ponadpaństwowym i międzypaństwowym, jeżeli przekazanie ich jest konieczne dla wypełnienia jego zadań lub dla zapewnienia poważnych względów bezpieczeństwa odbiorcy. Danych nie przekazuje się, jeżeli na przeszkodzie stoją zagraniczne interesy Republik Federalnej Nie-

miec lub godne ochrony interesy osoby zainteresowanej. Fakt przekazania należy zapisać w aktach. Odbiorcy należy zwrócić uwagę, że przekazane dane może on wykorzystać jedynie w tym celu, dla którego zostały mu przekazane, a Federalny Urząd Ochrony Konstytucji zastrzega sobie prawo zwracania się o informacje na temat wykorzystania danych.

(4) Dane osobowe można przekazać innym placówkom jedynie wtedy, gdy jest to konieczne do ochrony wolnościowego demokratycznego porządku podstawowego, istnienia lub bezpieczeństwa federacji lub któregoś z krajów federalnych lub dla zapewnienia bezpieczeństwa instytucji ważnych dla życia lub obrony, o czym mowa w § 1 ust. 4 Ustawy o kontroli bezpieczeństwa. Przekazywanie, o którym mowa w zdaniu 1 wymaga uprzedniej zgody Federalnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji prowadzi wykaz dotyczący celu, przyczyny przekazywania, miejsca magazynowania akt oraz odbiorców przekazanych danych, o których mowa w zdaniu 1. Wykazy należy przechowywać osobno, zabezpieczyć przed dostępem osób nieupoważnionych i zniszczyć na końcu roku kalendarzowego następującego po roku, w którym powstały. Odbiorca może przekazane dane wykorzystać jedynie w celu, dla którego zostały przekazane. Należy zwrócić odbiorcy uwagę na ograniczenie wykorzystania oraz na to, że Federalny Urząd Ochrony Konstytucji zastrzega sobie prawo zwracania się o informację na temat wykorzystania danych. O przekazywaniu danych osobowych Federalny Urząd Ochrony Konstytucji powinien powiadomić osobę zainteresowaną, jeżeli nie należy się już obawiać zagrożenia dla wypełniania jego zadań z powodu powiadomienia. Zdania 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli dane osobowe przekazano w celu zbierania danych, o czym mowa w § 8 ust. 1 zdanie 2.

§ 20

Przekazywanie informacji przez Federalny Urząd Ochrony Konstytucji urzędom ścigania i urzędom bezpieczeństwa w sprawach dotyczących ochrony państwa i konstytucji

(1) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji sam przekazuje prokuraturze i – z zastrzeżeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policjom informacje oraz dane osobowe, jakie stały mu się znane, jeżeli istnieją rzeczywiste przesłanki, że przekazanie jest konieczne dla zapobieżenia przestępstwu przeciwko bezpieczeństwu państwa lub ścigania go. Przestępstwami, o których mowa w zdaniu 1, są przestępstwa wymienione w §§ 74a i 120 Ustawy o Trybunale Konstytucyjnym oraz pozostałe przestępstwa, w przypadku których na podstawie ich celu, motywu sprawcy lub jego powiązania z organizacją istnieją rzeczywiste przesłanki, że są skierowane przeciw dobrom chronionym wymienionym w artykule 73 pkt 10 litera b lub c Ustawy Zasadniczej. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji sam przekazuje Federalnej Służbie Informacyjnej informacje, które stały się mu znane łącznie z danymi osobowymi, jeżeli istnieją przesłanki, że przekazanie jest konieczne dla wykonania ustawowych zadań odbiorcy.

(2) Dla zapobieżenia przestępstwom przeciwko bezpieczeństwu państwa, o których mowa w ustępie 2 zdanie 1, policje mogą prosić Federalny Urząd Ochrony Konstytucji o przekazanie niezbędnych informacji łącznie z danymi osobowymi. Federalna Służba Informacyjna dla wykonania swoich zadań mogą prosić Federalny Urząd Ochrony Konstytucji o przekazanie niezbędnych informacji łącznie z danymi osobowymi.

§ 21

Przekazywanie informacji przez urzędy ochrony konstytucji krajów federalnych do urzędów ścigania i urzędów bezpieczeństwa w sprawach dotyczących ochrony państwa i konstytucji

(1) Urzędy ochrony konstytucji krajów federalnych przekazują prokuraturom oraz – z wyłączeniem prokuratorskich uprawnień do

prowadzenia spraw – policjom informacje łącznie z danymi osobowymi na warunkach wymienionych w § 20 ust. 1 zdanie 1 i 2 oraz ust. 2 zdanie 1. Zdanie 1 nie ma zastosowania do przekazywania informacji pomiędzy urzędami tego samego kraju federalnego.

(2) Urzędy ochrony konstytucji krajów federalnych przekazują Federalnej Służbie Informacyjnej i Wojskowej Służbie Wywiadowczej informacje łącznie z danymi osobowymi na warunkach wymienionych w § 20 ust. 1 zdanie 3 oraz ust. 2 zdanie 2.

§ 22

Przekazywanie informacji Wojskowej Służbie Wywiadowczej przez prokuratury i policje

Przy przekazywaniu informacji łącznie z danymi osobowymi przez prokuratury oraz – z wyłączeniem prokuratorskich uprawnień do prowadzenia spraw – policje i służby celne, o ile spełniają one zadania, o których mowa w federalnej Ustawie o ochronie granicy, Wojskowej Służbom Wywiadowczej ma odpowiednie zastosowanie § 18.

§ 23

Zakaz przekazywania informacji

Przekazywania informacji, o którym mowa w przepisach niniejszego rozdziału, nie podejmuje się, jeżeli

1. dla instytucji przekazującej jest widoczne, że przy uwzględnieniu rodzaju informacji i sposobu ich zbierania godny ochrony interes osoby zainteresowanej przeważa nad ogólnym interesem w przekazaniu informacji,

2. wymagają tego przeważające interesy bezpieczeństwa lub

3. na przeszkodzie stoją szczególne ustawowe regulacje dotyczące przekazywania; nienaruszone pozostaje zobowiązanie do zachowania ustawowego obowiązku dyskrecji lub tajemnic zawodowych lub specjalnych tajemnic urzędowych nie polegających na przepisach ustawowych.

§ 24

Ochrona osób niepełnoletnich

(1) Informacje łącznie z danymi osobowymi dotyczące zachowania osób niepełnoletnich można na podstawie przepisów niniejszej ustawy przekazywać, dopóki spełnione są warunki magazynowania, o których mowa w § 11. Jeżeli warunki te nie są spełnione, przekazanie danych jest możliwe jedynie wtedy, gdy jest konieczne dla zapobieżenia poważnemu zagrożeniu lub dla ścigania przestępstwa o dużym znaczeniu.

(2) Zgodnie z przepisami niniejszej ustawy nie wolno przekazywać placówkom zagranicznym lub ponadpaństwowym albo między państwowym informacji łącznie z danymi osobowymi dotyczących zachowania osób niepełnoletnich przed ukończeniem przez nie 16. roku życia.

§ 25

Obowiązki odbiorcy

Odbiorca sprawdza, czy dane osobowe przekazane na podstawie niniejszej ustawy są konieczne dla wykonania jego zadań. Jeżeli kontrola wykaze, że nie są konieczne, winien zniszczyć dokumenty. Zniszczenia można zaniechać, jeżeli oddzielenie od innych informacji, koniecznych do wykonania zadań nie jest możliwe lub jest możliwe jedynie przy ogromnych nakładach; w takim przypadku dane należy zablokować.

§ 26

Obowiązek poprawienia

Jeżeli dane osobowe po ich przekazaniu na podstawie przepisów niniejszej ustawy okażą się niekompletne lub nieprawidłowe, należy je poprawić wobec odbiorcy, chyba że jest to nieistotne dla oceny stanu rzeczy.

ROZDZIAŁ CZWARTY

Przepisy końcowe

§ 27

Obowiązywanie federalnej Ustawy o ochronie danych

Przy wykonywaniu przez Federalny Urząd Ochrony Konstytucji zadań, o których mowa w § 3 ust. 2 i 8 zdanie 1, nie mają zastosowania § 4 ust. 2 i 3, §§ 4b i 4c oraz §§ 10 i 13 do 20 federalnej Ustawy o ochronie danych.

Ustawa z dnia 26 czerwca 2001 r.
o ograniczeniu tajemnicy korespondencji,
poczty i telekomunikacji

Gesetz zur Beschränkung des Brief-, Post- und Fernmeldegeheimnisses
(BGBl. I 2001 str. 1254, 2298)

ostatnio zmieniona art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 22 sierpnia 2002 r.
(BGBl. I 20002 str. 3390)

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

§ 1

Przedmiot ustawy

(1) Do nadzorowania i rejestrowania połączeń telekomunikacyjnych, a w przypadkach wymienionych w punkcie 1 także do otwierania i kontrolowania przesyłek objętych tajemnicą korespondencji lub pocztową uprawnione są

1. federalne i krajowe Urzędy Ochrony Konstytucji, Wojskowa Służba Wywiadowcza i Federalna Służba Informacyjna w celu ochrony przed niebezpieczeństwami grożącymi wolnościowemu demokratycznemu ustrojowi albo istnieniu i bezpieczeństwu federacji lub jednego z krajów związkowych oraz bezpieczeństwu stacjonujących w Republice Federalnej Niemiec oddziałów wojskowych państw członkowskich Paktu Północnoatlantyckiego innych niż Niemcy,

2. Federalna Służba Informacyjna w ramach swoich zadań, o których mowa w § 1 ust. 2 Ustawy o Federalnej Służbie Informa-

cyjnej, także w celach określonych w § 5 ust. 1 zdanie 3 pkt 2 do 6 i § 8 ust. 1 zdanie 1,

(2) Jeżeli działania, o których mowa w ustępie 1, są przeprowadzane przez urzędy federacji, podlegają kontroli ze strony Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli i specjalnej komisji (Komisji G-10).

§ 2

Obowiązki [podmiotów] oferujących usługi pocztowe i telekomunikacyjne

(1) Ten, kto zawodowo świadczy usługi pocztowe lub współdziała przy ich świadczeniu, winien na zarządzenie uprawnionej placówki udzielić informacji o szczegółowych okolicznościach obrotu pocztowego i wydać przesyłki, które powierzono mu do zebrania, przesłania lub wydania [odbiorcom]. Osoba zobowiązana na podstawie zdania 1 winna uprawnionej instytucji na żądanie udzielić informacji o skrytkach pocztowych, niezbędnych do przygotowania zarządzenia; nie wymaga to osobnego zarządzenia. Ten, kto zawodowo świadczy usługi telekomunikacyjne lub współdziała przy ich świadczeniu, winien na zarządzenie udzielić uprawnionej instytucji informacji o szczegółowych okolicznościach połączeń telekomunikacyjnych przeprowadzonych po nabraniu mocy przez zarządzenie, wydać przesyłki, które mu powierzono do przekazania drogą telekomunikacyjną i umożliwić nadzorowanie i rejestrowanie połączeń telekomunikacyjnych. O tym, czy osoba zobowiązana na podstawie zdania 3 winna podjąć przygotowania w celu technicznego i organizacyjnego przeprowadzenia działań nadzoru i w jakim zakresie należy to zrobić, postanawia się w oparciu o § 88 Ustawy usługach telekomunikacyjnych i wydanego do niej rozporządzenia.

(2) Przed przeprowadzeniem planowanego działania ograniczającego osoba zobowiązana na podstawie ustępu 2 zdania 1 lub 3 winna osoby, którym powierzy się przeprowadzenie działań

1. poddać zwykłej kontroli bezpieczeństwa i

2. pouczyć o zakazie informowania, o którym mowa w § 17, oraz o karalności wykroczenia, o którym mowa w § 18; pouczenie należy odnotować w aktach.

Przeprowadzenie działań ograniczających można powierzyć osobom, które zostały sprawdzone i pouczone zgodnie ze zdaniem 1. Osoba zobowiązana na podstawie ustępu 1 zdania 1 lub 3 winna zapewnić, aby tajne działania ochronne przeprowadzono zgodnie z rozdziałami 1.1 do 1.4, 1.6, 2.1 i 2.3 do 2.5 załącznika nr 7 do Ogólnego przepisu administracyjnego z dnia 29 kwietnia 1994 r. o materialnej i organizacyjnej ochronie spraw tajnych (GMBL. str. 674).

(3) Kontrolę bezpieczeństwa, o której mowa w ustępie 2 zdanie 1 pkt 1, należy przeprowadzić zgodnie z Ustawą o kontroli bezpieczeństwa. Nie obowiązuje to w przypadku działań ograniczających jednego urzędu krajowego, o ile przepisy krajowe zawierają porównywalne postanowienia; w takim przypadku należy odpowiednio zastosować przepisy prawne kraju związkowego. Właściwe w przypadku działań ograniczających prowadzonych przez urzędy federalne jest Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych; w pozostałych przypadkach właściwe są urzędy określone w prawie krajowym. Jeżeli przeprowadzenie działań ograniczających zamierza się powierzyć osobie, w stosunku do której w ostatnich pięciu latach na podstawie prawa federalnego lub krajowego już przeprowadzano kontrolę bezpieczeństwa równoważną lub o wyższym stopniu, należy odstąpić od ponownej kontroli bezpieczeństwa.

ROZDZIAŁ II

Ograniczenia w indywidualnych przypadkach

§ 3

Przesłanki

(1) Ograniczenia wymienione § 1 ust. 1 pkt 1 można zarządzić zgodnie z określonymi tam przesłankami, jeżeli ważne przyczyny

uzasadniają podejrzenie, że ktoś zamierza popełnić, popełnia lub popełnił

1. przestępstwa przygotowywania wojny zaczepnej lub zdrady stanu (§§ 80 do 82 kodeksu karnego),

2. przestępstwa zagrożenia demokratycznego państwa prawa (§§ 84 do 86, 87 do 89 kodeksu karnego, § 20 ust. 1 pkt 1 do 4 Ustawy o stowarzyszeniach),

3. przestępstwa zdrady ojczyzny i zagrożenia bezpieczeństwa zewnętrznego (§§ 94 do 96, 97a do 100a kodeksu karnego),

4. przestępstwa przeciw obronie kraju związkowego (§§ 109e do 109g kodeksu karnego),

5. przestępstwa przeciw bezpieczeństwu stacjonujących w Republice Federalnej Niemiec oddziałów wojskowych państw członkowskich Paktu Północnoatlantyckiego innych niż Niemcy (§§ 87, 89, 94 do 96, 98 do 100, 109e do 109g kodeksu karnego w powiązaniu z artykułem 7 Czwartej ustawy nowelizującej prawo karne z dnia 11 czerwca 1957 r. (BGBl. I str. 597) w wersji ustawy z dnia 25 czerwca 1968 r. (BGBl. I s. 741),

6. przestępstwa z

a) §§ 129a do 130 kodeksu karnego oraz

b) §§ 211, 212, 239a, 239b, 306 do 306c, 308 ust. 1 do 3, § 315 ust. 3, § 316b ust. 3 i § 316c ust. 1 i 3 kodeksu karnego, jeżeli są skierowane przeciwko wolnościowemu demokratycznemu ustrojowi, istnieniu lub bezpieczeństwu federacji lub kraju związkowego lub

7. przestępstwa z § 92 ust. 1 pkt 7 Ustawy o cudzoziemcach.

To samo obowiązuje wtedy, gdy ważne przyczyny uzasadniają podejrzenie, że ktoś jest członkiem stowarzyszenia, którego cele lub działalność są skierowane na popełnianie przestępstw skierowanych przeciwko wolnościowemu demokratycznemu ustrojowi, istnieniu lub bezpieczeństwu federacji lub kraju związkowego.

(2) Wydanie zarządzenia jest możliwe jedynie wtedy, gdy zbada-
nie stanu rzeczy w inny sposób byłoby albo niemożliwe albo poważ-
nie utrudnione. Zarządzenie może dotyczyć jedynie osoby podejrzanej

lub osób, względem których na podstawie określonych faktów można założyć, że przyjmują informacje przeznaczone dla podejrzanego lub przekazują informacje od niego pochodzące, lub że podejrzany korzysta z ich przyłacza. Działania, odnoszące się do przesyłek, dopuszcza się jedynie w odniesieniu do takich przesyłek, w przypadku których fakty uzasadniają założenie, że pochodzą one od osoby, przeciwko której kieruje się zarządzenie, lub są dla niej przeznaczone. Korespondencja przeznaczona dla członków Bundestagu i członków parlamentów krajów związkowych nie może być włączona w działania skierowane przeciwko osobie trzeciej.

§ 4

Obowiązek sprawdzania, znakowania i usuwania, przekazywanie, związanie celem

(1) Instytucja zbierająca dane kontroluje niezwłocznie, a potem w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych, czy zebrane dane osobowe są dla realizacji celów określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 niezbędne osobno czy łącznie z danymi już posiadanyimi. Jeżeli dane nie są konieczne do tych celów i nie będą wykorzystywane w celu przekazania innym instytucjom, należy je niezwłocznie usunąć pod nadzorem pracownika posiadającego uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego. Fakt usunięcia [danych] należy zaprotokołować. Danych się nie usuwa, jeżeli mogą mieć znaczenie w przypadku informacji, o której mowa w § 12 ust. 1 lub w przypadku sądowej kontroli legalności działań ograniczających. W takim przypadku dane należy zablokować; można je wykorzystywać jedynie w tych celach.

(2) Dane pozostające należy oznakować. Odbiorca po przekazaniu winien zachować oznakowanie. Dane wolno wykorzystywać jedynie w celach wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 oraz w ustępie 4.

(3) Kierownik urzędu lub jego zastępca może zarządzić, że przy przekazywaniu można zrezygnować z oznakowania, jeżeli jest to niezbędne dla zachowania tajności działania ograniczającego, a zgodziła się na to Komisja G-10, lub – jeżeli przekazania dokonuje urząd krajowy – zgodziła się na to instytucja właściwa w świetle prawa krajowego

wego. W razie niebezpieczeństwa zwłoki zarządzenie można wydać jeszcze przed wyrażeniem zgody. Jeżeli odmówi się wyrażenia zgody, odbiorca przekazu winien niezwłocznie uzupełnić oznakowanie; należy niezwłocznie poinformować o tym urząd przekazujący.

(4) Dane można przekazać jedynie

1. w celu zapobiegania przestępstwom lub ich wyjaśniania, jeżeli
a) ważne przyczyny uzasadniają podejrzenie, że ktoś planuje lub popełnia przestępstwo wymienione w § 3 ust. 1,

b) określone fakty uzasadniają podejrzenie, że ktoś planuje lub popełnia inne przestępstwo wymienione w § 7 ust. 4 zdanie 1,

2. w celu ścigania przestępstw, jeżeli określone fakty uzasadniają podejrzenie, że ktoś popełnia lub popełnił przestępstwo określone w punkcie 1, lub

3. w celu przygotowania i przeprowadzenia postępowania, o którym mowa w artykule 21 ust. 2 zdanie 2 Ustawy Zasadniczej, lub działań, o których mowa w § 3 ust. 1 zdanie 1 Ustawy o stowarzyszeniach,

jeżeli są niezbędne do wypełnienia zadań odbiorcy.

(5) Jeżeli z danymi osobowymi, które należy przekazać, inne dane osoby, której sprawa dotyczy, lub dane osoby trzeciej są połączone w taki sposób, że ich rozdzielenie nie jest możliwe lub wymagałoby niewyobrażalnego nakładu, dopuszcza się przekazanie także tych danych; wykorzystanie tych danych jest niedopuszczalne. O ich przekazaniu decyduje urzędnik instytucji przekazującej, posiadający uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego. Fakt przekazania należy za protokołować.

(6) Odbiorca może wykorzystać przekazane dane jedynie w celach, dla realizacji których zostały mu przekazane. Kontroluje niezwłocznie, a potem w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych, czy przekazane dane są do tych celów konieczne. Ustęp 1 zdanie 2 i 3 obowiązują odpowiednio. O usunięciu [danych] odbiorca niezwłocznie informuje instytucję przekazującą.

ROZDZIAŁ III

Ograniczenia strategiczne

§ 5

Przesłanki

(1) Na wniosek Federalnej Służby Informacyjnej ograniczenia, o których mowa w § 1, można zarządzić w *dziedzinie międzynarodowych połączeń telekomunikacyjnych*, jeżeli ma miejsce transmisja wiązki sygnałów. Dane połączenia telekomunikacyjne ustala ministerstwo właściwe zgodnie z § 10 ust. 1za zgodą Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli. Ograniczenia, o których mowa w zdaniu 1, dopuszcza się jedynie w celu zebrania informacji o stanie rzeczy, których znajomość jest niezbędna, aby w porę rozeznaczyć niebezpieczeństwo

1. zbrojnego ataku na Republikę Federalną Niemiec,
2. przeprowadzenia międzynarodowego ataku terrorystycznego z bezpośrednim odniesieniem do Republiki Niemiec,
3. rozprzestrzenienia na skalę międzynarodową sprzętu wojennego w rozumieniu Ustawy o kontroli sprzętu wojennego oraz niedozwolonego pozagospodarczego obrotu towarami, programami przetwarzania danych i technologiami w przypadkach o istotnym znaczeniu,
4. nieuprawnionego wwożenia do Republiki Federalnej Niemiec środków odurzających w znacznej ilości,
5. uszkodzenia stabilności wartości pieniądza na obszarze euro przez fałszowanie pieniędzy dokonane za granicą lub
6. prania brudnych pieniędzy zorganizowane na skalę międzynarodową w przypadkach o istotnym znaczeniu i zapobiec mu. W przypadkach, o których mowa w zdaniu 3 pkt 1 można zarządzić także ograniczenia relacji pocztowych; zdanie 2 obowiązuje odpowiednio.

(2) W przypadku ograniczenia połączeń telekomunikacyjnych Federalna Służba Informacyjna może używać jedynie haseł wyszukiwanych, które są przeznaczone do wyjaśniania stanu rzeczy w zakresie

niebezpieczeństw określonych w zarządzeniu. Hasła wyszukiwane nie mogą zawierać cech identyfikujących, które prowadziłyby do celowego przejmowania określonych przyłączy telekomunikacyjnych. Nie dotyczy to przyłączy telekomunikacyjnych za granicą, o ile można wykluczyć, że przyłącza, których posiadaczami lub regularnymi użytkownikami są obywatele niemieccy, będą przejmowane w sposób celowy. Przeprowadzenie [działań] należy zaprotokołować. Dane z protokołów można wykorzystywać jedynie w celu kontroli ochrony danych. Należy je usunąć na końcu roku kalendarzowego następującego po roku sporządzenia protokołu.

§ 6

Obowiązek sprawdzania, znakowania i usuwania, związanie celem

(1) Federalna Służba Informacyjna sprawdza niezwłocznie, a potem w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych, czy zebrane dane osobowe są dla realizacji celów określonych w § 5 ust. 1 zdanie 3 niezbędne osobno czy łącznie z danymi już posiadanymi. Jeżeli dane nie są konieczne do tych celów i nie będą wykorzystywane w celu przekazania innym instytucjom, należy je niezwłocznie usunąć pod nadzorem pracownika posiadającego uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego. Fakt usunięcia [danych] należy zaprotokołować. Poza przypadkami pierwszego sprawdzenia zgodnie ze zdaniem 1 danych się nie usuwa, jeżeli mogą mieć znaczenie w przypadku informacji, o której mowa w § 12 ust. 2 lub w przypadku sądowej kontroli legalności działań ograniczających. W takim przypadku dane należy zablokować; można je wykorzystywać jedynie w tych celach.

(2) Dane pozostające należy oznakować. Odbiorca po przekazaniu winien zachować oznakowanie. Dane wolno wykorzystywać jedynie w celach wymienionych w § 5 ust. 1 zdanie 3 oraz dla przekazów, o którym mowa § 7 ust. 1 do 4.

§ 7

Przekazywanie [danych] przez Federalną Służbę Informacyjną

(1) Dane osobowe zebrane w trybie ograniczeń, o których mowa w § 5, wolno przesłać zgodnie z § 12 Ustawy o federalnych służbach specjalnych w celu informowania o niebezpieczeństwach wymienionych w § 5 ust. 1 zdanie 3.

(2) Dane osobowe zebrane w trybie ograniczeń można przekazać do federalnych i krajowych Urzędów Ochrony Konstytucji oraz do Wojskowej Służby Wywiadowczej, jeżeli

1. ważne przyczyny świadczą o tym, że dane te są konieczne do zebrania i oceny informacji o dążeniach w Republice Federalnej Niemiec, które ze względu na użycie siły lub działania przygotowawcze na to skierowane są wymierzone przeciw dobrom chronionym, wymienionym w § 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 federalnej Ustawy o ochronie konstytucji, lub

2. określone fakty uzasadniają podejrzenie w odniesieniu do działań zagrażających bezpieczeństwu lub działań wywiadowczych prowadzonych na rzecz obcego państwa.

(3) Dane osobowe zebrane w trybie ograniczeń, o których mowa w § 5 ust. 1 zdanie 1 w powiązaniu ze zdaniem 3 pkt 3 można przekazać do Federalnego Urzędu Gospodarki i Kontroli Eksportu (*BAFA – Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle*) jeżeli poważne przyczyny świadczą o tym, że znajomość tych danych jest konieczna w celu:

1. wyjaśnienia uczestnikom stosunków gospodarczych z zagranicą okoliczności mających znaczenie dla utrzymania ograniczeń tych stosunków, lub

2. w ramach postępowania w celu wydania pozwolenia eksportowego lub w celu poinformowania uczestników stosunków gospodarczych z zagranicą, o ile tym samym ustanowiony zostanie obowiązek posiadania pozwolenia na eksport towarów.

(4) Dane osobowe zebrane w trybie ograniczeń, o których mowa w § 5, wolno dla zapobiegania przestępstwom przekazać urzędowi, którym powierzono zadania policyjne, jeżeli

1. poważne przyczyny uzasadniają podejrzenie, że ktoś planuje lub popełnia

a) przestępstwa wymienione w § 129a także w powiązaniu z § 129b ust. 1, oraz z §§ 146, 151 do 152a lub § 261 kodeksu karnego,

b) przestępstwa wymienione w § 34 ust. 1 do 6 i 8, § 35 Ustawy o stosunkach gospodarczych z zagranicą, §§ 19 do 21 lub § 22a ust. 1 pkt 4, 5 i 7 Ustawy o kontroli sprzętu wojennego lub

c) przestępstw wymienionych w § 29a ust. 1 pkt 2, § 30 ust. 1 pkt 1, 4 lub § 30a Ustawy o środkach odurzających
lub

2. określone fakty uzasadniają podejrzenie, że ktoś planuje lub popełnia

a) przestępstwa określone w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 1 do 5 i 7, zdanie 2 niniejszej ustawy lub w § 129a ust. 1 kodeksu karnego, lub

b) przestępstwa wymienione w §§ 130, 181, 249 do 251, 255, 315b ust. 3 lub § 316a kodeksu karnego.

Dane w celu ścigania przestępstw można przekazać właściwym urzędowi, jeżeli określone fakty uzasadniają podejrzenie, że ktoś popełnia lub popełnił przestępstwo wymienione w zdaniu 1.

(5) Tego rodzaju przekazanie [danych osobowych] jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy jest niezbędne dla wypełnienia zdań odbiorcy. Jeżeli z danymi osobowymi, które wolno przekazać, inne dane osoby, której sprawa dotyczy, lub dane osoby trzeciej są połączone w taki sposób, że ich rozdzielanie nie jest możliwe lub wymagałoby niewyobrażalnego nakładu, dopuszcza się przekazanie także tych danych; wykorzystanie tych danych jest niedopuszczalne. O ich przekazaniu decyduje urzędnik instytucji przekazującej, posiadający uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego. Fakt przekazania należy za protokołować.

(6) Odbiorca może wykorzystać przekazane dane jedynie w celach, dla realizacji których zostały mu przekazane. Kontroluje niezwłocznie, a potem w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych, czy

przekazane dane są do tych celów konieczne. § 6 ustęp 1 zdanie 2 i 3 obowiązują odpowiednio.

§ 8

Zagrożenia zdrowia i życia osoby przebywającej za granicą

(1) Na wniosek Federalnej Służby Informacyjnej ograniczenia, o których mowa w § 1, można zarządzić wobec połączeń telekomunikacyjnych w rozumieniu § 5 ust. 1 zdanie 1, jeżeli jest to niezbędne, aby istniejące w indywidualnych przypadkach zagrożenie dla zdrowia lub życia osoby przebywającej za granicą we właściwym czasie rozpoznać lub mu zapobiec, co bezpośrednio w szczególny sposób dotyka interesów Republiki Federalnej Niemiec. § 5 ust. 1 zdanie 2 obowiązuje odpowiednio.

(2) Zgoda Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli wymaga większości dwóch trzecich jego członków. Postanowienie traci moc najpóźniej po dwóch miesiącach. Ponowne postanowienie jest dopuszczalne, o ile w dalszym ciągu istnieją przesłanki jego przyjęcia.

(3) Zarządzenie jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy zbadanie stanu rzeczy w inny sposób byłoby niemożliwe lub poważnie utrudnione. Federalna Służba Informacyjna może używać jedynie haseł wyszukiwanych, które są przeznaczone i przydatne do zdobywania informacji o niebezpieczeństwie określonym w zarządzeniu. § 5 ust. 2 zdanie 2 do 6 obowiązują odpowiednio.

(4) Federalna Służba Informacyjna kontroluje niezwłocznie, a następnie w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych, czy dane osobowe zebrane w ramach jej zadań są w celach określonych w ust. 1 niezbędne osobno czy łącznie z danymi już posiadanymi. Jeżeli dane nie są potrzebne do tych celów, należy je niezwłocznie usunąć pod nadzorem pracownika posiadającego uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego. Fakt usunięcia [danych] należy zaprotokołować. § 6 ust. 1 zdanie 4 i 5, ust. 2 zdanie 1 i 2 obowiązują odpowiednio. Dane można stosować jedynie w celach określonych w ustęпах 1, 5 i 6.

(5) Zebrane dane osobowe można zgodnie z § 12 Ustawy o Federalnej Służbie Informacyjnej przekazać jedynie w celu poinformowania o niebezpieczeństwie wymienionym w ustępie 1.

(6) Zebrane dane osobowe można w celu zapobiegania przestępstwom przekazać właściwym urzędom, jeżeli rzeczywiste przyczyny uzasadniają podejrzenie, że ktoś planuje lub popełnia przestępstwo, które może się przyczynić do powstania lub utrzymania niebezpieczeństwa określonego w ustępie 1. Dane można przekazać do właściwych urzędów w celu ścigania przestępstw, jeżeli określone fakty uzasadniają podejrzenie, że ktoś popełnia lub popełnił przestępstwo – § 7 ust. 5 i 6 obowiązuje odpowiednio.

ROZDZIAŁ IV

Procedura

§ 9

Wniosek

(1) Działania ograniczające na podstawie niniejszej ustawy można zarządzić jedynie na wniosek.

(2) Do składania wniosku w ramach swojego zakresu zadań upoważniony jest

1. Federalny Urząd Ochrony Konstytucji,
 2. krajowe Urzędy Ochrony Konstytucji,
 3. Urząd Wojskowej Służby Wywiadowczej oraz
 4. Federalna Służba Informacyjna
- za pośrednictwem kierownika urzędu lub jego zastępcy.

(3) Wniosek należy złożyć i uzasadnić pisemnie. Musi zawierać wszystkie dane konieczne w celu wydania zarządzenia. W przypadkach wymienionych w §§ 3 i 8 wnioskodawca winien wyjaśnić, że zbadanie stanu rzeczy w inny sposób byłoby niemożliwe lub poważnie utrudnione.

§ 10

Zarządzenie

(1) Do wydawania zarządzeń dotyczących działań ograniczających w przypadku wniosków krajowych Urzędów Ochrony Konstytucji właściwy jest naczelny urząd krajowy, w pozostałych przypadkach ministerstwo federalne wyznaczone przez Kanclerza Federalnego.

(2) Zarządzenie wydaje się pisemnie. Należy podać w nim przyczynę wydania zarządzenia i instytucję upoważnioną do nadzoru oraz określić rodzaj, zakres i czas trwania działań ograniczających.

(3) W przypadkach wymienionych w § 3 zarządzenie musi określać osobę, przeciw której skierowane jest działanie ograniczające. W przypadku nadzoru telekomunikacji należy podać numer abonenta lub inne oznakowanie przyłącza telekomunikacyjnego.

(4) W przypadkach wymienionych w §§ 5 i 8 w zarządzeniu należy ustalić hasła wyszukiwane. Ponadto należy określić teren, na temat którego zbierane będą informacje, oraz drogi przekazywania objęte ograniczeniem. Należy także ustalić, jaką część przepustowości oddanej do dyspozycji w tych drogach przekazywania należy nadzorować. W przypadkach wymienionych w § 5 część ta może wynosić najwyżej 20%.

(5) W przypadkach wymienionych w §§ 3 i 5 zarządzenie należy ograniczyć do najwyżej trzech miesięcy. Przedłużenie o nie więcej niż następne trzy miesiące dopuszcza się na wniosek, o ile w dalszym ciągu istnieją przesłanki do wydania zarządzenia.

(6) O zarządzeniu należy poinformować osobę zobowiązaną na podstawie § 2 ust. 1 zdanie 1 lub 3 wtedy, gdy jest to konieczne, aby jej umożliwić wypełnianie jej zobowiązań. Informowania nie podejmuje się, jeżeli zarządzenie można wykonać bez współdziałania osoby zobowiązanej.

(7) Federalny Urząd Ochrony Konstytucji powiadamia dane krajowe Urzędy Ochrony Konstytucji o zarządzeniach ograniczających podjętych w ich dziedzinach. Krajowe Urzędy Ochrony Konstytucji informują Federalny Urząd Ochrony Konstytucji o zarządzeniach ograniczających podjętych w ich dziedzinie.

§ 11

Wykonanie

(1) Działania ograniczające wynikające z zarządzenia podejmuje się na odpowiedzialność urzędu, na wniosek którego wydano zarządzenie, i pod nadzorem pracownika posiadającego uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego.

(2) Działania należy niezwłocznie zakończyć, jeżeli nie są już niezbędne lub jeśli ustały już przesłanki dla jego zarządzenia. Zakończenie należy zgłosić w instytucji, którą objęło zarządzenie, oraz osobie zobowiązanej na podstawie § 2 ust. 1 zdanie 1 lub 3, którą poinformowano o zarządzeniu. Zgłoszenia osobie zobowiązanej nie dokonuje się, jeżeli zarządzenie wykonywano bez jej współdziałania.

(3) Przesyłki pocztowe, które wydano w celu otwarcia i dokonania wglądu, należy niezwłocznie ponownie włączyć do obiegu pocztowego. Nie można wycofywać telegramów z obrotu pocztowego. Instytucji uprawnionej do dokonywania wglądu należy przekazać kopię telegramu.

§ 12

Powiadomienie osoby, której sprawa dotyczy

(1) O działaniach ograniczających, o których mowa w § 3, po ich zakończeniu należy powiadomić osobę, której sprawa dotyczy, jeżeli można wykluczyć zagrożenie celu ograniczenia. Jeżeli w takim momencie nie można jeszcze ocenić, czy warunek ten jest spełniony, wiadomość można przekazać wtedy, gdy tylko można wykluczyć zagrożenie celu ograniczenia. Powiadomianie nie jest konieczne, jeżeli Komisja G-10 stwierdziła jednogłośnie, że

1. przesłanka taka w ciągu pięciu lat od zakończenia działań jeszcze nie wystąpiła,

2. z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością nie wystąpi w przyszłości i

3. przesłanki dla usunięcia [danych] istnieją zarówno w instytucji zbierającej [dane] jak również u odbiorcy.

(2) Ustęp 1 obowiązuje odpowiednio w przypadku działań ograniczających zgodnie z §§ 5 i 8, o ile dane osobowe nie zostały usunięte niezwłocznie. Termin pięciu lat zaczyna się z chwilą zebrania danych osobowych.

(3) Powiadomianie należy do urzędu, na którego wniosek wydano zarządzenie. Jeżeli przekazuje się dane osobowe, powiadomić należy w porozumieniu z odbiorcą [danych].

§ 13

Droga prawna

Wobec zarządzenia o działaniach ograniczających zgodnie z §§ 3 i 5 ust. 1 zdanie 3 pkt 1 i wobec jego wykonania droga prawna nie jest dopuszczalna przed powiadomieniem osoby, której sprawa dotyczy.

ROZDZIAŁ V

Kontrola

§ 14

Parlamentarne Gremium ds. Kontroli

(1) Ministerstwo właściwe w przypadku zarządzenia działań ograniczających, o czym mowa w § 10 ust. 1, w odstępach najwyżej sześciomiesięcznych informuje Parlamentarne Gremium ds. Kontroli o wykonaniu niniejszej ustawy. Gremium co roku składa Bundestagowi raport o przeprowadzeniu oraz o rodzaju i zakresie działań, o których mowa w §§ 3, 5 i 8 niniejszej ustawy; należy przy tym przestrzegać zasad § 5 ust. 1 Ustawy o Gremium ds. Kontroli.

(2) W przypadku niebezpieczeństwa zwłoki zgodę na wydawanie postanowień na podstawie §§ 5 i 8 wydaje tymczasowo przewodniczący Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli i jego zastępca. Zgodę Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli należy niezwłocznie uzupełnić. Zgoda tymczasowa traci moc po najwyżej dwóch tygodniach.

§ 15

Komisja G-10

(1) Komisja G-10 składa się z przewodniczącego, który musi posiadać uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego i trzech wotantów oraz czterech członków-zastępców, którzy mogą brać udział w posiedzeniach z prawem zabierania głosu i zadawania pytań. W przypadku równości głosów decyduje głos przewodniczącego. Członkowie Komisji G-10 są w sprawowaniu swojego urzędu niezależni i nie są związani wskazówkami. Sprawują publiczny urząd honorowy, są ustanawiani przez Parlamentarne Gremium ds. Kontroli po wysłuchaniu rządu federalnego na okres kadencji Bundestagu przy założeniu, że ich kadencja kończy się dopiero z chwilą ustanowienia nowych członków Komisji, najpóźniej jednak trzy miesiące po wygaśnięciu kadencji [Bundestagu].

(2) Obrady Komisji G-10 są tajne. Członkowie Komisji są zobowiązani do zachowania dyskrecji w sprawach, które stały się im znane podczas ich działalności w Komisji. Dotyczy to także okresu po ich odejściu z Komisji.

(3) W celu realizacji zadań przez Komisję G-10 należy zapewnić jej niezbędny personel oraz sprzęt; należy wykazać to w osobnej pozycji budżetowej Bundestagu. Komisja powinna dysponować pracownikami o umiejętnościach technicznych.

(4) Komisja G-10 odbywa posiedzenia przynajmniej raz w miesiącu. Nadaje sobie regulamin, który musi otrzymać zgodę Parlamentarnego Gremium ds. Kontroli. Przed wydaniem zgody należy wysłuchać [opinii] Bundestagu.

(5) Na temat dopuszczalności i konieczności działań ograniczających Komisja G-10 rozstrzyga z urzędu lub na podstawie zażalenia. Uprawnienia kontrolne komisji obejmują także całość zbierania, przetwarzania i wykorzystywania danych osobowych uzyskanych przez służby specjalne federacji na podstawie niniejszej ustawy oraz decyzję o powiadomieniu osoby, której sprawa dotyczy. Komisji i jej pracownikom należy zwłaszcza

1. udzielać informacji na ich pytania,

2. zapewniać wgląd do wszystkich dokumentów, zwłaszcza do magazynowanych danych mających związek z działaniami ograniczającymi, i

3. o każdym czasie zapewnić dostęp do wszystkich pomieszczeń służbowych.

Federalnemu Pełnomocnikowi Ochrony Danych Komisja może dać okazję do przedstawienia stanowiska w sprawach ochrony danych.

(6) Właściwe ministerstwo federalne informuje co miesiąc Komisję G-10 o zarządzonych działaniach ograniczających. W niebezpieczeństwie zwłoki może ono zarządzić także przeprowadzenie działań ograniczających nawet przed poinformowaniem Komisji. Zarządzenia, które komisja uzna za niedopuszczalne lub niekonieczne, właściwe ministerstwo federalne powinno natychmiast anulować. W przypadkach wymienionych w § 8 zarządzenie traci moc, jeżeli w ciągu trzech dni nie ostatecznie zatwierdzone przez Komisję. Jeżeli w tym czasie nie można uzyskać decyzji Komisji, przewodniczący lub jego zastępca mogą wydać zgodę tymczasową; należy niezwłocznie uzupełnić zatwierdzenie jej przez Komisję.

(7) Właściwe ministerstwo federalne powiadamia co miesiąc Komisję G-10 o informacjach z urzędów federalnych, o czym mowa w § 12 ust. 1 i 2, lub o przyczynach, które stoją na przeszkodzie informowaniu. Jeżeli Komisja uważa informowanie za zalecane, należy je niezwłocznie podjąć. § 12 ust. 3 zdanie 2 pozostaje nienaruszone, gdy niezbędna jest zgoda urzędu krajowego.

§ 16

Kontrola parlamentarna w krajach związkowych

Ustawodawca krajowy reguluje sprawy kontroli parlamentarnej naczelnych urzędów krajowych zgodnie z § 10 ust. 1 właściwych w przypadku zarządzania działaniami ograniczających oraz kontroli zarządzonych przez nie działań ograniczających. Dane osobowe można przekazać urzędом krajowym jedynie wtedy, gdy ustawodawca krajowy uregulował kontrolę ich przetwarzania i wykorzystywania.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy karne i przepisy dotyczące grzywny

§ 17

Zakaz informowania

(1) Jeżeli telekomunikacja nadzorowana jest na podstawie niniejszej ustawy lub na podstawie §§ 100a, 100b kodeksu postępowania karnego, o fakcie tym osoby zawodowo świadczące usługi telekomunikacyjne lub współpracujące przy świadczeniu takich usług nie mogą informować innych.

(2) Jeżeli zarządzono wydanie przesyłki, o czym mowa w § 2 ust. 1 zdanie 1 lub 3, o fakcie tym osoby, które są zobowiązane do wydania lub którym powierzono przekazywanie przesyłek lub osoby w tym współdziałające nie mogą informować o tym innych.

(3) Jeżeli nadejdzie prośba o informację lub informacja zostanie udzielona, o czym mowa w § 2 ust. 1, o fakcie tym ani o treści prośby ani o udzielonej informacji osoby zobowiązane do udzielenia informacji lub te, którym powierzono odpowiadanie lub które przy tym współpracowały nie mogą informować innych.

§ 18

Przestępstwa

Karze pozbawienia wolności do lat dwóch lub karze grzywny podlega ten, kto wbrew § 17 przekazuje informację.

§ 19

Wykroczenia porządkowe

(1) Wykroczenie porządkowe popełnia ten, kto

1. działa wbrew egzekwowalnemu zarządzeniu, o czym mowa w § 2 ust. 1 zdanie 1 lub 3,

2. wbrew § 2 ust. 2 zdanie 2 powierza osobie lub

3. wbrew § 2 ust. 2 zdanie 3 nie zapewnia podjęcia tajnych działań ochronnych.

(2) Wykroczenia porządkowe można ukarać grzywną do wysokości piętnastu tysięcy euro.

(3) Władzą właściwą do wymierzania kary grzywny w rozumieniu § 36 ust. 1 pkt 1 Ustawy o wykroczeniach porządkowych jest instytucja właściwa zgodnie z § 10 ust. 1.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy końcowe

§ 20

Odszkodowanie

Instytucje uprawnione na podstawie § 1 ust. 1 winny za świadczenia wymienione w § 2 ust. 1 zapewnić odszkodowanie, którego zakres ustala się na podstawie § 17a Ustawy o odszkodowaniu dla świadków i rzeczoznawców.

§ 21

Ograniczenie praw podstawowych

Niniejsza ustawa ogranicza podstawowe prawo tajemnicy korespondencji, poczty i telekomunikacji (artykuł 10 Ustawy Zasadniczej).

Regulamin Komisji G-10 z dnia 16 stycznia 2003 r.

§ 1

(1) Członkowie komisji wybierają ze swojego grona przewodniczącego i jego zastępcę. Jeżeli obaj nie mogą uczestniczyć w posiedzeniu, przewodniczy członek komisji trzeci lub czwarty według kolejności wieku, a jeśli także oni nie mogą uczestniczyć [w posiedzeniu] – najstarszy wiekiem obecny zastępca. Urzędujący przewodniczący musi mieć uprawnienia do sprawowania urzędu sędziego.

(2) Jeżeli członek komisji nie może uczestniczyć w posiedzeniu Komisji, zamiast niego w czasie jego nieobecności występuje jego zastępca, jeżeli także on nie może uczestniczyć w posiedzeniu – inny zastępca następny według kolejności wieku.

§ 2

Przy komisji ustanawia się sekretariat. Jego kierownik ma stanowisko „sekretarza komisji”.

§ 3

(1) Posiedzenia komisji zwołuje przewodniczący, chyba że termin posiedzenia został z góry ustalony przez komisję.

(2) W posiedzeniach uczestniczą członkowie komisji i ich zastępcy. Zastępcy, jeżeli nie zastępują członka, nie mają prawa do głosowania. Właściwi ministrowie federalni i ich specjalnie mianowani pełnomocnicy mają prawo, a pełnomocnicy – na żądanie komisji – obowiązek uczestniczenia w posiedzeniach. Komisja może wyjątkowo obradować także podczas nieobecności zastępców i osób uprawnionych do uczestniczenia w posiedzeniach na podstawie zdania 3.

(3) Komisja jest uprawniona do podejmowania decyzji, jeżeli są obecni czterej członkowie.

(4) Decyzje komisji, które uznają zarządzenia właściwych ministrów federalnych za niekonieczne, niedopuszczalne lub dopuszczalne tylko w pewnych warunkach, wymagają większości głosów. W przypadku równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

§ 4

Treść obrad jest tajna. Zastosowanie ma zarządzenie ST (sprawy tajne) dla urzędów federalnych.

§ 5

(1) Decyzje komisji są pisemnie protokołowane, podpisywane przez przewodniczącego i przekazywane pełnomocnikowi właściwego ministra federalnego.

(2) Skargi są kierowane do komisji za pośrednictwem sekretariatu. Przed podjęciem decyzji należy wysłuchać właściwego ministra federalnego lub pełnomocnika specjalnie przez niego mianowanego. Osoba składająca skargę winna otrzymać pisemną odpowiedź podpisaną przez przewodniczącego.

§ 6

(1) Z posiedzeń komisji sekretarz sporządza protokół.

(2) Protokół musi zawierać:

1. miejsce i datę dzienną posiedzenia,
2. nazwiska osób obecnych,
3. liczbę zarządzeń wydanych na podstawie § 3,
4. liczbę zarządzeń wydanych na podstawie § 5,
5. liczbę zarządzeń wydanych na podstawie § 8,
6. liczbę przypadków powiadomienia na podstawie § 12 ust. 1 i
7. liczbę przypadków powiadomienia na podstawie § 12 ust. 2,
8. rozpatrzone skargi z podaniem nazwiska osoby składającej skargę.

(3) Protokół podpisany przez przewodniczącego i sekretarza przechowuje się w kancelarii komisji. Kopii i odpisów nie wydaje się.

§§§

Ustawa z dnia 7 sierpnia 1974 r. o wyrównaniu
świadczeń rehabilitacyjnych
(BGBl. I 1974 str. 1927)

Rozdział pierwszy
Przepisy ogólne

§ 1

Zadania rehabilitacji

(1) Środki i świadczenia medyczne, związane z przygotowaniem zawodowym i uzupełniające dotyczące rehabilitacji w rozumieniu niniejszej ustawy powinny być ukierunkowane na to, aby osoby dotknięte inwalidztwem fizycznym, umysłowym lub psychicznym w sposób możliwie trwałe włączyć do pracy, zawodu i życia w społeczeństwie.

(2) Osoby zagrożone inwalidztwem są przez niniejszą ustawę traktowane na równi z inwalidami.

§ 2

Zakres zastosowania

(1) Niniejsza ustawa dotyczy

1. ustawowego ubezpieczenia chorobowego,
2. ustawowego ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków,
3. ustawowego ubezpieczenia emerytalnego,
4. pomocy dla rolników z tytułu wieku,
5. zaopatrzenia ofiar wojny łącznie z opieką nad ofiarami wojny zgodnie z federalną ustawą o zaopatrzeniu oraz zaopatrzenia zgodnie

z innymi ustawami, jeśli przewidują one możliwość zastosowania federalnej ustawy o zaopatrzeniu,

6. poprawy stanu i struktury zatrudnienia zgodnie z ustawą o poprawie stanu i struktury zatrudnienia i innymi ustawami, jeśli przewidują one możliwość zastosowania ustawy o poprawie stanu i struktury zatrudnienia.

Niezmienione pozostają przepisy o świadczeniach pieniężnych na pokrycie kosztów utrzymania młodocianych inwalidów biorących udział w rehabilitacji zawodowej.

(2) Instytucjami rehabilitacyjnymi w rozumieniu niniejszej ustawy są te organizacje, instytucje i urzędy, które swoim zakresem obejmują świadczenia społeczne wymienione w ust. 1 i które są ustawowo zobowiązane do realizowania świadczeń rehabilitacyjnych.

(3) Rząd federalny w terminie do dnia 31 grudnia 1975 poinformuje ciała ustawodawcze Federacji o możliwości włączenia do zakresu niniejszej ustawy świadczeń gwarantowanych w federalnej ustawie o pomocy społecznej oraz złoży propozycje działań rehabilitacyjnych, które w związku z tym należy podjąć.

§ 3

Informowanie społeczeństwa. Poradnictwo dla inwalidów

(1) Instytucje rehabilitacyjne w odpowiedni sposób informują społeczeństwo o pomocy dla inwalidów oraz o działaniach na rzecz ich integracji.

(2) Instytucje rehabilitacyjne służą inwalidom wszelkimi informacjami o możliwościach przeprowadzenia rehabilitacji medycznej i zawodowej oraz o świadczeniach rehabilitacyjnych i w ramach swoich kompetencji udzielają im wyczerpujących porad.

§ 4

Podjęcie rehabilitacji

(1) Rehabilitacja wymaga zgody inwalidy. Jest on zobowiązany do współdziałania w miarę swoich sił przy jej realizacji. Niezmienione

pozostają przepisy, na mocy których można inwalidzie odmówić świadczeń lub pozbawić go ich w przypadku nieusprawiedliwionej odmowy udziału w rehabilitacji.

(2) Instytucje rehabilitacyjne dążą do wczesnego podjęcia i sprawnego przeprowadzenia zalecanych działań rehabilitacyjnych. Instytucje niewłaściwe są zobowiązane do informowania instytucji właściwych, jeśli stwierdzą, że w indywidualnych przypadkach wskazana jest rehabilitacja medyczna, zawodowa lub uzupełniająca. Wniosek o podjęcie działań należy niezwłocznie przekazać do właściwej instytucji; wniosek, który wpłynął do niewłaściwej instytucji, uważa się za złożony we właściwej instytucji.

(3) Jeśli w indywidualnych przypadkach jest to wymagane, to właściwa instytucja równocześnie z podjęciem rehabilitacji medycznej, w trakcie jej trwania i po jej zakończeniu kontroluje, czy dzięki stosownym świadczeniom służącym przygotowaniu zawodowemu inwalida może utrzymać, poprawić lub odzyskać zdolność do pracy zarobkowej.

§ 5

Współpraca instytucji rehabilitacyjnych

(1) Instytucje rehabilitacyjne ściśle współpracują ze sobą w celu szybkiej i trwałej integracji inwalidy ze społeczeństwem. Szeroko zakrojone poradnictwo zapewnia się poprzez utworzenie placówek informacyjnych i poradni; należy dążyć do utworzenia wspólnych placówek informacyjnych i poradni.

(2) Każda instytucja w ramach swojej właściwości realizuje świadczenia wymagane w poszczególnych przypadkach w sposób pełny i wyczerpujący, tak aby świadczenia innej instytucji nie były potrzebne. Paragrafy 565 i 1239 ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy, § 16 ustawy o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, § 38 ustawy o związku zawodowym górników Rzeszy i § 10 ust. 3 ustawy o zapotrzeniu pozostają niezmienione.

(3) We wszystkich stosownych przypadkach, zwłaszcza jeśli proces rehabilitacji obejmuje większą liczbę działań lub biorą w nim

udział inne instytucje i placówki, właściwa instytucja układa ogólny plan rehabilitacji. Ogólny plan powinien obejmować wszystkie świadczenia niezbędne w poszczególnych przypadkach do osiągnięcia trwałej i pełnej integracji ze społeczeństwem; należy przy tym zadbać, aby zabiegi nie nakładały się na siebie. Przy układaniu ogólnego planu współdziałają z głosem doradczym: inwalida na żądanie własne oraz – jeśli jest to niezbędne – także lekarze prowadzący oraz placówki biorące udział w rehabilitacji.

(4) Przed podjęciem rehabilitacji zawodowej, zwłaszcza przy pierwszej poradzie dla inwalidy, należy za pośrednictwem innych instytucji rehabilitacyjnych włączyć do działań Federalny Urząd Pracy, aby we właściwym czasie można było stwierdzić konieczność, rodzaj i zakres rehabilitacji. Dotyczy to także sytuacji, kiedy inwalida przebywa w szpitalu, zakładzie leczniczym lub specjalnym czy też innej instytucji rehabilitacji medycznej.

(5) Jeśli instytucja rehabilitacyjna nie wyraża zgody na propozycję integracji zawodowej złożoną przez urząd pracy (§ 57 ustawy o poprawie stanu i struktury zatrudnienia), próba ugody odbywa się przy udziale krajowego urzędu pracy w terminie czterech tygodni po wpłygnięciu propozycji integracji zawodowej.

(6) W ramach regulacji podjętych na mocy ustawy, rozporządzenia lub zwykłych przepisów administracyjnych instytucje rehabilitacyjne w porozumieniu z Federacją i krajami związkowymi dążą do tego, by:

1. proces rehabilitacji przebiegał sprawnie i bez przeszkód,
2. świadczenia rehabilitacyjne były realizowane w jednolitym zakresie.

Za zgodą wszystkich instytucji można zawrzeć porozumienia ogólne; należy w nie włączyć Federalne Zrzeszenia Kas Chorych, jeżeli współdziałanie lekarzy kasy w informowaniu o inwalidztwie tego wymaga.

§ 6

Właściwość

(1) Właściwość instytucji rehabilitacyjnej określa się zgodnie z obowiązującymi dla niej przepisami prawnymi.

(2) Jeśli jest niejasne, która z wymienionych w § 2 instytucji rehabilitacyjnych jest właściwa lub jeśli niezwłoczne podjęcie wymaganych działań jest niemożliwe z innych powodów, to

1. w przypadkach rehabilitacji medycznej podmiot ustawowych ubezpieczeń emerytalnych, przez który ubezpieczony jest inwalida, w pozostałych przypadkach krajowy zakład ubezpieczeń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania

2. w przypadku rehabilitacji zawodowej – Federalny Urząd Pracy
po upływie maksymalnie sześciu tygodni zapewnia tymczasowo świadczenia; roszczenie inwalidy wobec właściwej instytucji uważa się w tym zakresie za zaspokojone. Termin powyższy rozpoczyna swój bieg z chwilą, gdy instytucja zobowiązana do świadczeń wstępnych otrzyma wiadomość o wniosku i o faktach uzasadniających obowiązek świadczeń wstępnych.

(3) Jeśli instytucja zrealizowała zgodnie z ust. 2 świadczenia, do udzielenia których właściwa była inna instytucja, ta ostatnia musi zrekompensować te świadczenia. Prawo do rekompensaty ulega przedawnieniu w terminie dwóch lat po upływie roku kalendarzowego, w którym po raz ostatni tymczasowo zrealizowano świadczenia.

§ 7

Pierwszeństwo rehabilitacji przed rentą

(1) Renty z powodu zmniejszenia zdolności do pracy zarobkowej lub z powodu niezdolności do pracy zarobkowej powinny być przyznawane dopiero po przeprowadzeniu rehabilitacji lub jeśli nie należy oczekiwać powodzenia działań rehabilitacyjnych, zwłaszcza z powodu rodzaju lub stopnia inwalidztwa. Nie dotyczy to rent przyznawanych zgodnie z federalną ustawą o zaopatrzeniu i z ustawami, które przewi-

dują możliwość jej zastosowania, jeżeli rentę należy wypłacać niezależnie od dochodu.

(2) Jeśli pobierana jest renta w rozumieniu ust. 1 zdanie 1, należy poprzez dodatkowe badania sprawdzić, czy można wymagać przeprowadzenia działań rehabilitacyjnych i czy będą one przydatne przy odzyskiwaniu lub zwiększaniu zdolności inwalidy do pracy zarobkowej.

§ 8

Postanowienie o przeprowadzeniu rehabilitacji

(1) Na mocy rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu rząd federalny może określić

1. w jakich przypadkach i w jaki sposób należy ułożyć plan ogólny rehabilitacji (§ 5 ust. 3)

2. w jakiej formie włączony będzie za pośrednictwem pozostałych instytucji rehabilitacyjnych Federalny Urząd Pracy (§ 5 ust. 4),

3. według jakiej procedury świadczenia będą realizowane tymczasowo (§ 6 ust. 2)

(2) Rząd federalny czyni użytek ze swoich uprawnień z ust. 1 dopiero wtedy, gdy instytucje rehabilitacyjne w ciągu jednego roku po wezwaniu przez rząd federalny nie podejmą stosownych regulacji lub nie zmienią przepisów, które stały się niewystarczające.

Rozdział drugi

Świadczenia rehabilitacyjne

§ 9

Warunki, rodzaj i zakres świadczeń

(1) Warunki, rodzaj i zakres świadczeń realizowanych przez instytucje rehabilitacyjne i zapewnienie tychże zgodnie z §§ 10 do 20 niniejszej ustawy regulują w sposób szczegółowy odrębne przepisy prawne dotyczące instytucji rehabilitacyjnych.

(2) W celu wyrównania świadczeń rehabilitacji medycznej, zawodowej i uzupełniającej zgodnie z §§ 10 do 20 niniejszej ustawy rząd federalny, za zgodą Bundesratu, w ramach specjalnych przepisów prawnych dotyczących instytucji rehabilitacyjnych wydaje w drodze rozporządzenia szczegółowe postanowienia o rodzaju i zakresie świadczeń.

§ 10

Świadczenia rehabilitacji medycznej

Rehabilitacja medyczna powinna obejmować wszelką pomoc, jaka jest niezbędna w celu zapobieżenia zagrażającemu inwalidztwu, usunięcia inwalidztwa, poprawy stanu zdrowia lub zapobieżenia jego pogorszeniu, a w szczególności

1. opiekę lekarską i stomatologiczną,
2. lekarstwa i środki opatrunkowe,
3. środki lecznicze łącznie z gimnastyką leczniczą, terapią ruchową, konwersacyjną i zajęciową,
4. wyposażenie w protezy, pomocnicze środki ortopedyczne i inne, łącznie z niezbędnymi zmianami, naprawą i zakupem części zamiennych oraz przeszkoleniem w zakresie używania środków pomocniczych,
5. terapię pracą również w szpitalach, zakładach leczniczych i specjalnych łącznie z wymaganym zakwaterowaniem i wyżywieniem.

§ 11

Świadczenia rehabilitacji zawodowej

(1) Świadczenia rehabilitacji zawodowej powinny obejmować wszelką pomoc niezbędną w celu utrzymania, poprawy, uzyskania lub odzyskania przez inwalidę zdolności do pracy zarobkowej stosownie do jego możliwości i w ten sposób prowadzić do jego możliwie trwałej integracji zawodowej. Przy wyborze środków rehabilitacji zawodowej należy uwzględnić przydatność, zainteresowania i dotychczas-

sowe zajęcie inwalidy. Pomocy można udzielać także w celu awansu zawodowego.

(2) Świadczeniami rehabilitacji zawodowej są zwłaszcza:

1. pomoc w utrzymaniu lub uzyskaniu miejsca pracy łącznie ze świadczeniami wspomagającymi przy podejmowaniu pracy, a dla pracodawcy pomoc przy integracji inwalidy,

2. zdobycie zawodu i staż w zawodzie, przygotowanie zawodowe łącznie z kształceniem podstawowym niezbędnym ze względu na inwalidztwo,

3. adaptacja i doskonalenie zawodowe, kształcenie i przeszkolenie, łącznie z odbyciem kursu niezbędnego do uczestniczenia w tych przedsięwzięciach,

4. inna pomoc w ramach pomocy zawodowej dla umożliwienia inwalidom podjęcia odpowiedniej działalności zarobkowej i zawodowej na powszechnym rynku pracy lub w zakładzie pracy dla inwalidów.

Do świadczeń związanych z pomocą w sferze zawodowej należy ponadto pokrywanie niezbędnych kosztów noclegów i wyżywienia, jeśli uczestnictwo w takich przedsięwzięciach jest związane z zakwaterowaniem poza domem własnym lub rodziców.

(3) Świadczenia związane z rehabilitacją zawodową powinny być realizowane przez czas określony lub ogólnie przyjęty dla osiągnięcia wyznaczonego celu zawodowego; świadczenia związane z przeszkoleniem i doskonaleniem zawodowym powinny być w zasadzie realizowane tylko wtedy, gdy kształcenie to przy nauce w pełnym wymiarze godzin nie trwa dłużej niż dwa lata, chyba że integracja inwalidy ze społeczeństwem może nastąpić tylko w wyniku kształcenia trwającego dłużej.

§ 12

Świadczenia uzupełniające

Jako świadczenia uzupełniające powinny być realizowane:

1. zasiłek w okresie przejściowym lub zasiłek chorobowy,

2. składki na ustawowe ubezpieczenia chorobowe, od następstw nieszczęśliwych wypadków i emerytalne oraz na rzecz Federalnego Urzędu Pracy,

3. pokrycie niezbędnych wydatków mających bezpośredni związek ze świadczeniami wymienionymi w § 11 ust. 2, a w szczególności opłat egzaminacyjnych, kosztów materiałów do nauki, odzieży roboczej i sprzętu do pracy oraz dodatków szkoleniowych dla pracodawcy, jeśli świadczenia rehabilitacyjne są przeprowadzane w zakładzie pracy,

4. pokrycie niezbędnych kosztów podróży, także przejazdów do domu rodzinnego,

5. zajęcia sportowe dla osób niepełnosprawnych w grupach pod opieką lekarza,

6. pomoc domowa, jeśli inwalida z powodu uczestniczenia w rehabilitacji przebywa poza własnym domem i z tego powodu nie może prowadzić gospodarstwa domowego; świadczenie jest przyznawane pod warunkiem, że osoba pozostająca we wspólnym gospodarstwie nie może go prowadzić i że wspólnym gospodarstwem objęte jest dziecko, które nie ukończyło jeszcze ósmego roku życia lub jest niepełnosprawne i wymaga pomocy innej osoby,

7. pozostałe świadczenia (§ 20).

§ 13

Zasiłek przejściowy i zasiłek chorobowy

(1) W czasie rehabilitacji medycznej lub zawodowej inwalida otrzymuje zasiłek przejściowy, jeśli jest niezdolny do pracy w rozumieniu przepisów dotyczących ustawowego ubezpieczenia chorobowego lub jeśli z powodu uczestniczenia w rehabilitacji nie może wykonywać pracy zarobkowej w pełnym wymiarze godzin. Dotyczy to także zaleconego przez lekarza okresu ochronnego, w połączeniu ze stacjonarnymi zabiegami medycznymi. Podmioty ustawowych ubezpieczeń chorobowych wypłacają zasiłek chorobowy zgodnie z przepisami o zasiłku przejściowym.

(2) Zasiłek przejściowy wynosi 80% utraconego stałego wynagrodzenia (płaca stała) i nie może przekroczyć wartości netto utraconego stałego wynagrodzenia za pracę. Płaca stała jest obliczana na podstawie ust. 3 i 4. Zasiłek przejściowy wypłaca się za dni kalendarzowe. Jeśli zasiłek należy wypłacić za cały miesiąc kalendarzowy, to przyjmuje się, że miesiąc taki liczy 30 dni. (3) W celu obliczenia płacy stałej dochód uzyskany przez inwalidę w okresie obliczania płac, poprzedzającym rozpoczęcie rehabilitacji, a obliczony za okres przynajmniej ostatnich czterech tygodni (okres obliczeniowy) i pomniejszony o jednorazowe dodatki, należy podzielić przez liczbę godzin, za które został wypłacony. Wynik mnoży się przez liczbę stałych godzin pracy w tygodniu wynikających z zakresu stosunku pracy i dzieli przez siedem. Jeśli wynagrodzenie należy obliczyć według miesięcy lub jeśli obliczenie płacy stałej zgodnie ze zdaniem 1 i 2 nie jest możliwe, to za płacę stałą uważa się 30. część wynagrodzenia otrzymanego w ostatnim miesiącu kalendarzowym przed zabiegami rehabilitacyjnymi i pomniejszonego o jednorazowe dodatki.

(4) Płaca stała jest uwzględniana do wysokości granicy obliczania świadczeń obowiązującej instytucję rehabilitacyjną w danym okresie.

(5) Jeśli wypłacany jest zasiłek przejściowy w wysokości wartości netto wynagrodzenia za pracę (ust. 2) a po ostatnim dniu okresu obliczeniowego zmieni się liczba dzieci, na które inwalida zgodnie z § 32 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym otrzymuje dodatek lub na które zostanie mu przyznana ulga podatkowa zgodnie z § 33 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, zasiłek przejściowy należy ponownie obliczyć po nastąpieniu zmiany.

(6) Zasiłek przejściowy dla inwalidy, który nie jest pracownikiem, oblicza się według szczegółowych przepisów poszczególnych ustaw o świadczeniach.

§ 14

Inne sposoby obliczania zasiłku przejściowego

Jeśli w przypadku rehabilitacji zawodowej

1. ostatni dzień okresu obliczeniowego dzieli od początku rehabilitacji więcej niż trzy lata lub

2. nie osiągnięto wynagrodzenia zgodnie z § 13 ust. 3 lub

3. obliczenie zasiłku przejściowego na podstawie wynagrodzenia zgodnie z § 13 ust. 3 przedstawiałoby znaczną trudność,

to zasiłek przejściowy w roku kalendarzowym wynosi 450. część kwoty, która wynika z odpowiedniego zastosowania załączników ustawy o emeryturach zagranicznych na rok kalendarzowy ostatnio wskazany na początku działań rehabilitacyjnych. Za podstawę zaliczenia do którejsz z grup świadczeń, zgodnie z załącznikiem 1 ustawy o emeryturach zagranicznych, należy przyjąć zatrudnienie lub działalność, które byłyby brane pod uwagę odpowiednio do wieku inwalidy i jego kwalifikacji zawodowych.

§ 15

Rewaloryzacja zasiłku przejściowego

(1) Zasiłek przejściowy podwyższa się zawsze po upływie jednego roku od końca okresu obliczeniowego przy zastosowaniu stopy procentowej jaką zastosowano do ostatniej – przed upływem tego czasu – rewaloryzacji emerytur z ustawowego ubezpieczenia emerytalnego; po wyrównaniu zasiłek ten nie może przekroczyć 80% granicy wymiaru świadczeń obowiązujących w instytucjach rehabilitacyjnych. W przypadkach § 14 jako okres obliczeniowy obowiązuje rok kalendarzowy ostatnio podany w załącznikach ustawy o emeryturach zagranicznych.

(2) Federalny Minister Pracy i Spraw Społecznych ogłasza stopy procentowe co roku w Monitorze Federalnym (Bundesanzeiger).

§ 16

Ciągłość świadczeń

Jeśli inwalida pobierał zasiłek przejściowy lub chorobowy i w związku z tym odbył rehabilitację, to przy obliczaniu zasiłku przejściowego należy przyjąć za podstawę wynagrodzenie, które sta-

nowiło podstawę do tej pory. Przepis ten obowiązuje również wtedy, gdy w związku z pobieraniem zasiłku przejściowego wypłacany jest zasiłek chorobowy z kasy chorych.

§ 17

Dalsze wypłacanie zasiłku przejściowego

(1) Jeśli po zakończeniu rehabilitacji medycznej potrzebna jest rehabilitacja □zawodowa, a z przyczyn niezawinionych przez inwalidę nie można jej przeprowadzić bezpośrednio po rehabilitacji medycznej, zasiłek przejściowy za ten okres należy wypłacać, jeśli inwalida jest niezdolny do pracy, a nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego lub jeśli nie można zapewnić mu odpowiedniej pracy.

(2) Jeśli inwalida ze względów zdrowotnych nie może dalej uczestniczyć w rehabilitacji zawodowej, zasiłek przejściowy jest wypłacany w dalszym ciągu przez okres do sześciu tygodni, najdłużej jednak do dnia zakończenia rehabilitacji.

(3) Jeśli bezpośrednio po zakończeniu rehabilitacji zawodowej inwalida pozostaje bez pracy, to zasiłek przejściowy jest wypłacany w czasie bezrobocia przez okres do sześciu tygodni, o ile inwalida zgłosił się w urzędzie zatrudnienia jako bezrobotny i jest gotów do integracji zawodowej.

§ 18

Potrącenia

(1) Jeśli w czasie pobierania zasiłku przejściowego inwalida otrzymuje wynagrodzenie za pracę, to z zasiłku przejściowego należy potrącić kwotę równą wynagrodzeniu za pracę pomniejszoną o ustawowe potrącenia; nie uwzględnia się jednorazowych zapomóg oraz świadczeń pracodawcy na zasiłek przejściowy, jeśli łącznie nie przekraczają one kwoty wynagrodzenia osiąganego przed rozpoczęciem rehabilitacji, pomniejszonego o ustawowe potrącenia.

(2) Jeśli inwalida w czasie pobierania zasiłku przejściowego osiąga dochód z tytułu jakiegś działalności, to z zasiłku przejściowego należy potrącić kwotę równą 80% dochodu osiągniętego z pracy.

(3) Z zasiłku przejściowego należy ponadto potrącić

1. świadczenia pieniężne, które wypłaca placówka prawa publicznego w związku z uczestnictwem w rehabilitacji medycznej lub zawodowej,

2. rentę, jeśli podstawę zasiłku przejściowego stanowi dochód lub wynagrodzenie za pracę osiąganę przed rozpoczęciem rehabilitacji,

3. renty świadczone z tego samego powodu co rehabilitacja, jeśli poprzez potrącenie unika się niesłusznego podwójnego świadczenia.

(4) Jeśli prawo inwalidy do wynagrodzenia za pracę lub pozostałych świadczeń, którego wartość zgodnie z ust. 1 i 3 należy potrącić z zasiłku przejściowego, nie zostanie zrealizowane, to roszczenie inwalidy dotyczące wypłaty zasiłku przejściowego przechodzi w tym zakresie na instytucję rehabilitacyjną.

§ 19

Koszty podróży

(1) Za koszty podróży uważa się koszty przejazdów, wyżywienia i noclegów niezbędnych w związku z udziałem w rehabilitacji medycznej lub zawodowej; należą tu także wydatki na osobę towarzyszącą konieczną ze względu na inwalidztwo osoby rehabilitowanej, oraz koszty transportu niezbędnego bagażu.

(2) Do kosztów podróży zalicza się z reguły także wydatki poniesione na jeden przejazd miesięcznie do domu rodzinnego, jeśli inwalida bierze udział w rehabilitacji zawodowej; w przypadku udziału w rehabilitacji medycznej wydatki takie mogą być uznane za koszty podróży, jeśli rehabilitacja trwa nie dłużej niż osiem tygodni.

(3) Zamiast wydatków poniesionych na przejazd do domu rodzinnego, za koszty podróży można uznać koszty przejazdu członka rodziny z miejsca zamieszkania do miejsca pobytu inwalidy.

§ 20

Pozostałe świadczenia

Instytucja rehabilitacyjna realizuje pozostałe świadczenia przysługujące ze względu na rodzaj i stopień inwalidztwa, niezbędne dla osiągnięcia celu rehabilitacji lub zapewnienia jej realizacji.

* * *

Z języka niemieckiego tłumaczyła: *Ewa Misior (BSiE)*

Redagowała: *Joanna Strzelecka (BSiE)*

Federalna ordynacja lekarska

(Bundesärzteordnung)

w wersji obwieszczenia z dnia 16 kwietnia 1987 r. (BGBl. I str. 1218),
ostatnio zmieniona 27 kwietnia 2002 r. (BGBl. I str. 1467)

Spis treści:

I. ZAWÓD LEKARZA

§ 1 [Zadania lekarzy, natura zawodu lekarza]

§ 2 [Przesłanki do wykonywania zawodu]

§ 2a [Używanie tytułu zawodowego]

II. URZĘDOWE DOPUSZCZENIE DO WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA

§ 3 [Wydawanie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza]

§ 4 [Rozporządzenie dla lekarzy o dopuszczeniu do wykonywania zawodu]

§ 5 [Cofnięcie i odwołanie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu jako lekarz]

§ 6 [Zawieszenie dopuszczenia do wykonywania zawodu]

§ 7 ((skreślony))

§ 8 [Wydawanie zezwolenia przed ponownym dopuszczeniem do wykonywania do zawodu]

§ 9 [Rezygnacja z dopuszczenia do wykonywania zawodu]

III. ZEZWOLENIE

§ 10

§ 10a [Przesłanki do wykonywania zawodu]

IV. ŚWIADCZENIE USŁUG

§ 10b

V. OPŁATY

§ 11

VI. WŁAŚCIWOŚĆ

§ 12

VII. PRZEPISY KARNE

§ 13

§ 13a

VIII. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

§ 14 [Dopuszczenie do wykonywania zawodu, mianowania i zezwolenia wydane na podstawie prawa wcześniej obowiązującego]

§ 14a [Zakończenie kształcenia rozpoczętego wcześniej]

§ 14b [Egzamin w państwie członkowskim EWG]

§ 15 (uchylony)

§ 16 (nabranie mocy, utrata mocy obowiązującej)

ZAŁĄCZNIK do § 3 ust. 1 zdanie 2

I. ZAWÓD LEKARZA

§ 1

[Zadania lekarzy, natura zawodu lekarza]

(1) Działalność lekarza ma na celu ochronę zdrowia jednostek i całego narodu.

(2) Zawód lekarza nie jest zaliczany do handlowej, rzemieślniczej, przemysłowej działalności zarobkowej, z natury swojej jest to wolny zawód.

§ 2

[Przesłanki wykonywania zawodu]

(1) Osoba, która chce wykonywać zawód lekarza na terenie obowiązywania niniejszej ustawy, musi posiadać urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza.

(2) Również tymczasowe wykonywanie zawodu lekarza lub ograniczone do pewnych czynności jest na terenie obowiązywania niniejszej ustawy dozwolone na podstawie zezwolenia.

(3) Lekarze będący obywatelami państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym mogą wykonywać zawód lekarza bez uzyskiwania urzędowego dopuszczenia do wykonywania

zawodu lekarza i bez zezwolenia na tymczasowe wykonywanie zawodu lekarza, jeśli okresowo świadczą usługi w rozumieniu art. 60 Traktatu EWG na terenie obowiązywania niniejszej ustawy. Zgodnie z niniejszą ustawą podlegają jednak obowiązkowi zgłoszenia.

(4) Przy wykonywaniu zawodu lekarza na terenach przygranicznych przez lekarzy nie osiadłych w kraju obowiązują zawarte w tym celu umowy międzynarodowe.

(5) Wykonywanie zawodu lekarza polega na stosowaniu sztuki lekarskiej przez osobę używającą tytułu zawodowego „lekarz” lub „lekarka”.

§ 2a

[Używanie tytułu zawodowego]

Tytułu „lekarz” lub „lekarka” może używać tylko osoba, która uzyskała urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza lub na podstawie § 2 ust. 2, 3 lub 4 jest uprawniona do tymczasowego wykonywania zawodu lekarza.

II. URZĘDOWE DOPUSZCZENIE DO WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA

§ 3

[Wydawanie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza]

(1) Zezwolenie na urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza wydaje się na wniosek, jeśli wnioskodawca

1. jest Niemcem w rozumieniu art. 116 Ustawy Zasadniczej albo obywatelem jednego z państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej albo innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub cudzoziemcem bez przynależności państwowej w rozumieniu ustawy o statusie bezpaństwowców,

2. nie zachowywał się w sposób, który podważałby jego wiarygodność lub niezawodność przy wykonywaniu zawodu lekarza,

3. nie jest niezdolny do wykonywania zawodu lekarza z przyczyn zdrowotnych,

4. po przynajmniej sześcioletnich studiach medycznych w szkole wyższej, z których na praktyczną naukę w szpitalach przeznaczono minimum osiem i maksimum dwanaście miesięcy, zdał egzamin lekarski na terenie obowiązywania niniejszej ustawy,

5. w ramach dalszego kształcenia na podstawie zezwolenia zgodnie z § 10 ust. 4 przez osiemnaście miesięcy odbywał staż jako lekarz.

Wykształcenie lekarskie, uzyskane w jednym z państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub w innym państwie-sygnatariuszu Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uważane jest za wykształcenie w rozumieniu pkt. 4 i 5, jeśli zostało udokumentowane przez złożenie dyplomu wystawionego po 20 grudnia 1976 r., przedstawionego w załączniku do niniejszej ustawy, świadectwa egzaminu lub pozostałych dokumentów uprawniających wystawionych w pozostałym państwie członkowskim Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub dyplomu lekarskiego, świadectwa egzaminu lub pozostałych dokumentów uprawniających innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wystawionych po 31 grudnia 1992 r. w państwie wumeinionym w załączniku do niniejszej ustawy.

W przypadku dyplomów lekarskich, świadectw egzaminu i pozostałych dokumentów uprawniających państw członkowskich, które do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej przystąpiły po 20 grudnia 1976 r. obowiązuje data przystąpienia, natomiast w przypadku odmiennego uzgodnienia, miarodajna jest data ustalona w uzgodnieniu; w przypadku dyplomów lekarskich, świadectw egzaminów i pozostałych dokumentów uprawniających innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z którym zawarto specjalne porozumienie w chwili obowiązywania zobowiązań wynikających z dyrektyw Rady 75/362/EWG i 75/363/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. (Dz. Urz. WE nr L str. 1 i str. 14), miarodajna jest data ustalona w porozumieniu. Federalny Minister Zdrowia jest upo-

ważniony do wydania rozporządzenia niewymagającego zgody Bundesratu, na mocy którego załącznik do niniejszej ustawy dostosowany zostanie do późniejszych zmian art. 3 dyrektywy 75/362/EWG z 16 czerwca 1975 r. (Dz.Urz. WE nr L 167 s. 1).

Równoważne z dyplomami lekarskimi, świadectwami egzaminów i pozostałymi dokumentami uprawniającymi, wymienionymi w zdaniu 2, w momencie określonym w zdaniu 2 lub 3, są dyplomy lekarskie, świadectwa egzaminów i pozostałe dokumenty uprawniające, wydane w jednym z pozostałych państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub w innym państwie-sygnatariuszu Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które nie odpowiadają określeniom podanym dla odnośnego kraju w załączniku do zdania 2, ale które złożono wraz z zaświadczeniem właściwego urzędu lub instytucji tego państwa stwierdzającym, że są zakończeniem kształcenia, które odpowiada minimalnym wymogom artykułu 1 dyrektywy 75/363/EWG i że są równoważne z dokumentami określonymi dla tego państwa w załączniku do zdania 2.

(2) Jeśli warunek z ustępu 1 zdanie 1 pkt 4 i 5 nie jest spełniony, urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza wydaje się, jeśli wnioskodawca

1. poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy uzyskał wykształcenie uprawniające do wykonywania zawodu lekarza i stwierdzona została równoważność poziomu wykształcenia lub

2. w Republice Federalnej Niemiec zakończył wykształcenie lekarskie doprowadzone do końca na wyższej uczelni poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy, ale nie całkowicie zakończone w rozumieniu przepisów rozporządzenia, o którym mowa w § 4 ust. 5 zdanie 2, lub zakończone działalnością na podstawie zezwolenia, o którym mowa w § 10 ust. 5. Stwierdzona jest przy tym równoważność poziomu wykształcenia.

Jeżeli nie stwierdzono równoważności poziomu wykształcenia lub można ją stwierdzić jedynie w wyniku niewymiernego nakładu czasowego lub rzeczowego, należy udowodnić równorzędny stan wiedzy. Dowód uzyskuje się w drodze złożenia egzaminu, obejmującego za-

kres państwowego egzaminu końcowego. Ust. 1 zdanie 2 do 5 pozostaje niezmienny.

(3) Jeśli warunek wymieniony w ustępie 1 zdanie 1 pkt 1 nie jest spełniony, urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza może być wydane w przypadkach indywidualnych lub ze względu na dobro opieki lekarskiej. Jeśli wnioskodawca nie spełnia także warunku wymienionego w ust. 1 zdanie 1 pkt 4 i 5, urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza może być wydane tylko wtedy, gdy poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy uzyskał on pełne wykształcenie uprawniające do wykonywania zawodu lekarza, oraz gdy stwierdzona została równoważność poziomu wykształcenia. Ust. 1 zdanie 2 do 5 pozostaje niezmienny.

(4) Jeśli urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza nie powinno być wydane z powodu niespełnienia jednego z warunków wymienionych w ust. 1 zdanie 1 pkt 2 i 3, należy przedtem wysłuchać wnioskodawcy lub jego przedstawiciela prawnego.

(5) Jeśli przeciw wnioskodawcy wszczęto postępowanie karne z powodu podejrzenia o czyn przestępczy, z którego może wynikać jego niewiarygodność lub zawodność przy wykonywaniu zawodu lekarza, to decyzja dotycząca wniosku o wydanie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza może być odroczone do chwili zakończenia postępowania.

§ 4

[Rozporządzenie o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza]

(1) Federalny Minister Zdrowia w drodze rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu w rozporządzeniu o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza określa minimalne wymagania dotyczące studiów medycznych łącznie z praktyczną nauką w szpitalach oraz stażu lekarskiego tudzież wymagań dotyczących egzaminu lekarskiego i urzędowego dopuszczenia do wykonywaniu zawodu lekarza.

(2) Regulacje zawarte w rozporządzeniu winny koncentrować się na kwestii wykształcenia dającego zdolność do samodzielnego wyko-

nywania zawodu lekarza. W czasie kształcenia opartego na naukowej podstawie powinny zostać przekazane teoretyczne i praktyczne wiadomości i umiejętności niezbędne do wykonywania zawodu lekarza zgodnie z regułami sztuki lekarskiej i w poczuciu obowiązku lekarza wobec jednostki i ogółu przy umiejętności rozpoznawania granicy własnej wiedzy i umiejętności, i zgodnego z tym działania.

(3) W rozporządzeniu można zalecić odbycie praktyki w charakterze sanitariusza lub kurs w zakresie pierwszej pomocy w czasie wolnym od nauki tuż przed studiami klinicznymi albo studencką praktykę szpitalną, którą należy odbyć w okresie studiów klinicznych w czasie wolnym od nauki. Dopuszczenie do egzaminu lekarskiego można uzależnić co najwyżej od zdania egzaminów poprzedzających. Należy zadbać, aby egzamin lekarski był odpowiednio rozłożony w czasie. Trzeba jednocześnie zapewnić, aby ostatnia część egzaminu odbyła się w ciągu trzech miesięcy od zakończenia studiów. Należy też ustalić terminy zgłaszania się na egzamin lekarski i na egzaminy poprzedzające. W rozporządzeniu należy przewidzieć, że lista szpitali, w których będzie się odbywać praktyczna nauka na ostatnim roku studiów medycznych, ustalana będzie przez szkoły wyższe w porozumieniu z właściwym urzędem zdrowia; nie dotyczy to instytucji podlegających szkołom wyższym.

(4) W rozporządzeniu należy ponadto zalecić, aby staż lekarski, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 5, odbywał się w szpitalu, przy praktykującym lekarzu lub innej placówce ambulatoryjnej opieki lekarskiej, w ośrodku zdrowia lub podobnej instytucji służb sanitarnych sił zbrojnych lub odpowiednich instytucjach policji albo w zakładzie karnym z zawodowym lekarzem więziennym. Można ustalić minimalny czas stażu lekarskiego w zakresie operacyjnym i nieoperacyjnym. Można ustalić, że działalność w publicznej służbie zdrowia, w służbie medycznej ubezpieczalni chorobowych, w charakterze lekarza-orzecznika, lekarza medycyny lub lekarza zakładowego, w instytucji rehabilitacji inwalidów lub w wojskowych instytucjach medycznych Bundeswehry zaliczy się do osiemnastomiesięcznego stażu.

Staż należy ułożyć tak, aby lekarz-stażysta był pod opieką lekarza posiadającego urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu leka-

rza lub lekarza posiadającego zezwolenie na tymczasowe wykonywanie zawodu zgodnie z § 10 ust. 1, aby wykonywał zabiegi lekarskie i mógł zdobywać doświadczenie. Można zalecić, aby lekarza na praktyce zobowiązać do uczestniczenia w dodatkowych zajęciach kształcenia ustawicznego służących pogłębieniu jego wiedzy i rozwiązywaniu różnych problemów działalności lekarskiej. Przewidziane minimum zakłada nie mniej niż sześć dwu- lub trzygodzinnych zajęć.

(5) W rozporządzeniu należy ponadto uregulować kwestię zaliczenia wykształcenia uzyskanego w szkole wyższej i egzaminów zdanych na terenie lub poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy oraz kwestię zaliczenia działalności lekarskiej mającej miejsce poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy jako stażu lekarskiego w rozumieniu § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 5. Ponadto w rozporządzeniu można ustalić czas i warunki uzupełnienia i zakończenia wykształcenia lekarskiego w przypadku osób, które poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy ukończyły studia wyższe w zakresie medycyny, jednak w świetle prawa obowiązującego w danym państwie nie zakończyły kształcenia lekarskiego.

(6) W rozporządzeniu należy uregulować tryb postępowania przy sprawdzaniu warunków wymienionych w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 2 i 3, które winni spełniać wnioskodawcy będący obywatelami jednego z państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, oraz ustalić termin wydawania urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza, a zwłaszcza tryb składania przez wnioskodawców wymaganych dokumentów i badania ich przez właściwe urzędy zgodnie z art. 11 do 15 dyrektywy 75/362/EWG.

§ 5

[Cofnięcie i odwołanie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu jako lekarz]

(1) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza należy anulować, jeśli przy jego wydawaniu nie był spełniony jeden z warunków wymienionych w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 4 lub 5 lub w przypadku zezwolenia na wykonywanie zawodu lekarza, wydanego zanim zjednoczenie nabrało mocy, wykształcenie medyczne uzyskane w placówce oświatowej na terenie wymienionym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej lub studia medyczne uzyskane w przypadku wymienionym w § 14 ust. 2 zdanie 2 lub w przypadku wymienionym w § 14a ust. 4 zdanie 1 nie zostały zakończone, albo nie zostało zakończone kształcenie zgodnie z § 3 ust. 1 zdanie 2 lub 5 albo § 3 ust. 2 lub 3 lub kształcenie, o którym mowa w § 14b, winno być udokumentowane. Dopuszczenie może być anulowane, jeśli przy jego wydawaniu nie był spełniony jeden z warunków wymienionych w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 1 do 3. Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza, wydane zgodnie z § 3 ust. 1 zdanie 5, ust. 2 lub 3, można anulować, jeśli nie stwierdzono równoważności poziomu wykształcenia lub nie można było jej ustalić przy umiarkowanym nakładzie czasowym lub rzeczowym, a nie udowodniono równoważnego poziomu wiedzy.

(2) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza należy odwołać, jeśli w okresie późniejszym zostanie naruszony warunek z § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 2. Zezwolenie można odwołać także wtedy, gdy w okresie późniejszym naruszony zostanie warunek z § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt. 3.

§ 6

[Zawieszenie dopuszczenia do wykonywania zawodu]

(1) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza może być zawieszane, jeśli:

1. przeciw lekarzowi wszczęto postępowanie karne z powodu podejrzenia o czyn przestępczy, z którego może wynikać jego niewiarygodność lub zawodność przy wykonywaniu zawodu lekarza,

2. w okresie późniejszym naruszony został jeden z warunków wymienionych w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 3 lub

3. istnieje wątpliwość, czy warunki § 3 ust. 2 zdanie 1 pkt 3 są jeszcze spełniane, a lekarz odmawia poddania się urzędowej lub zawodowej kontroli ze strony lekarza, zaleconej przez właściwy urząd.

(2) Zawieszenie należy anulować, jeśli przyczyna przestała istnieć.

(3) Lekarz, którego urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza zostało zawieszona, nie może wykonywać zawodu lekarza.

(4) Właściwy urząd może zezwolić, aby lekarska praktyka lekarza, którego zezwolenie do wykonywania zawodu lekarza zostało zawieszona, była kontynuowana przez innego lekarza w okresie ustalonym przez ten urząd.

§ 7

(skreślony)

§ 8

[Wydawanie zezwolenia przed ponownym dopuszczeniem do wykonywania do zawodu]

(1) W przypadku osoby, której urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza lub mianowanie zostało anulowane lub odwołane z powodu niespełnienia lub późniejszego naruszenia jednego z warunków, lub która zrezygnowała z urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza, o czym mowa w § 9, a następnie wniosła o ponowne jego wydanie, decyzję dotyczącą tego wniosku można odroczyć i najpierw można wydać zezwolenie na wykonywanie zawodu lekarza na okres do dwóch lat.

(2) Zezwolenie wydawane jest tylko warunkowo i na czas określony; może być ograniczone do pewnych czynności i miejsc zatrud-

nienia. Osoby, którym udzielono zezwolenia, mają poza tym prawa i obowiązki lekarza.

§ 9

[Rezygnacja z dopuszczenia do wykonywania zawodu]

Z urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza można zrezygnować składając pisemne oświadczenie do właściwego urzędu. Rezygnacja złożona z pewnym zastrzeżeniem jest nieskuteczna.

III. ZEZWOLENIE

§ 10

(1) Zezwolenie na tymczasowe wykonywanie zawodu lekarza może być na wniosek udzielone osobom, które wykażą się zakończonym wykształceniem w zawodzie lekarza.

(2) Zezwolenie może być ograniczone do pewnych czynności i miejsc zatrudnienia. Może być udzielone lub przedłużone tylko warunkowo maksymalnie na okres czterech lat działalności lekarskiej na terenie obowiązywania niniejszej ustawy. Zezwolenie można ponownie wydać lub je przedłużyć na okres niezbędny do zakończenia specjalistycznego wykształcenia rozpoczętego przez wnioskodawcę niezwłocznie po złożeniu wniosku, które z przyczyn od niego niezależnych nie mogło być zakończone w ciągu czterech lat. Ponowne wydanie zezwolenia lub jego przedłużenie jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy istnieje gwarancja, że kształcenie zostanie zakończone w tym czasie; okres nauki nie może przekroczyć trzech lat.

(3) Zezwolenie może być wyjątkowo udzielone lub przedłużone poza okresy wymienione w ust. 2, jeśli jest to korzystne dla ludności ze względu na opiekę lekarską lub jeśli zagraniczny wnioskodawca

1. w sposób niezaprzeczalny został uznany za uprawnionego do otrzymania azylu,

2. korzysta ze statusu prawnego zgodnie z § 1 Ustawy z 22 lipca 1980 o postępowaniu wobec uchodźców przyjętych w ramach pomocy humanitarnej (BGBl. I, s. 1057),

3. pozostaje w związku małżeńskim z Niemcem w rozumieniu art. 116 Ustawy Zasadniczej, zamieszkałym na terenie obowiązywania niniejszej ustawy,

4. dostał przyrzeczenie naturalizacji, na drodze do naturalizacji stoją jednak przeszkody, których wnioskodawca nie może usunąć sam.

(4) Osoby, które zdały egzamin lekarski, o którym mowa w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 4, otrzymują na wniosek zezwolenie ograniczone do czynności lekarza-stażysty (§ 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 5). Zezwolenie to może być udzielone tylko warunkowo na czas działalności potrzebnej na zakończenie kształcenia.

(5) W wyjątkowych przypadkach zgodnie z ust. 4 zezwolenie może być na wniosek wydane także osobom, które zdobyły wykształcenie lekarskie poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy, lecz go nie zakończyły, jeśli

1. wnioskodawca na podstawie egzaminu kończącego studia wyższe uzyskał poza terenem obowiązywania niniejszej ustawy uprawnienia do wykonywania zawodu lekarza w ograniczonym zakresie oraz

2. praktyka odbywana na podstawie zezwolenia jest konieczna do zakończenia kształcenia.

Osobom, które nie są Niemcami w rozumieniu art. 116 Ustawy Zasadniczej ani obywatelami jednego z pozostałych państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej ani innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Układzie Gospodarczym, ani bezpaństwowcami zezwolenie można wydać tylko wtedy, gdy chodzi o obywateli państwa, które na podstawie porozumień z Republiką Federalną Niemiec daje Niemcom w rozumieniu art. 116 Ustawy Zasadniczej możliwość odpowiedniej pracy w swoim kraju i które praktykę lekarską odbyła w Republice Federalnej Niemiec na podstawie

zezwolenia w rozumieniu niniejszego przepisu zaliczy do wykształcenia zgodnego ze swoim prawem.

(6) Osoby, którym zgodnie z niniejszymi przepisami udzielono zezwolenia na wykonywanie zawodu lekarza, mają poza tym prawa i obowiązki lekarza.

§ 10a

[Przesłanki do wykonywania zawodu]

(1) Stomatolodzy, mający dopuszczenie do wykonywania zawodu, którzy mają ważne urzędowe uznanie jako stomatolog-specjalista chirurgii szczękowej na podstawie zarządzenia nr 1 o doskonaleniu zawodowym lekarzy i stomatologów (*rozporządzenie o lekarzach-specjalistach i stomatologach-specjalistach*) z dnia 11 sierpnia 1979 r. (GBI. I nr 25 str. 286) w wersji zarządzenia nr 2 z dnia 15 kwietnia 1986 r. (GBI. I nr 16 str. 262) i którzy do 2 października 1990 r. na podstawie instrukcji z dnia 12 stycznia 1982 r. do rozporządzenia o dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza i stomatologa (zarządzenie i informacja Ministerstwa Zdrowia nr 2 str. 28) byli uprawnieni do wykonywania czynności lekarskich w dziedzinie chirurgii jamy ustnej, chirurgii szczękowej i chirurgii twarzy, otrzymują na wniosek bezterminowe zezwolenie na wykonywanie zawodu lekarza w dziedzinie chirurgii jamy ustnej, chirurgii szczękowej i chirurgii twarzy. W przypadku stomatologów, którzy 3 października 1990 r. na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej odbywali kurs doskonalenia zawodowego jako stomatolodzy-specjaliści w zakresie chirurgii szczękowej na podstawie przepisów o doskonaleniu zawodowym wymienionych w zdaniu 1, przepis ten obowiązuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym kursu doskonalenia zawodowego na podstawie tych przepisów.

(2) Stomatolodzy dopuszczeni do wykonywania zawodu, którzy mają ważne urzędowe uznanie jako stomatolodzy-specjaliści w medycynie teoretyczno-eksperymentalnej zgodnie z wymienionym w ustępie 1 zdanie 1 rozporządzeniem dla lekarzy-specjalistów/stomatologów-specjalistów w powiązaniu z zarządzeniem z dnia 9 lutego

1983 r. o doskonaleniu zawodowym stomatologów w medycynie teoretyczno-eksperymentalnej (zarządzenie i informacja Ministerstwa Zdrowia nr 3 str. 17) i którzy do 2 października 1990 r. na podstawie instrukcji z dnia 9 lutego 1983 r. dotyczącym rozporządzenia o dopuszczeniu do wykonywania zawodu stomatologa (zarządzenie i informacja Ministerstwa Zdrowia nr 3 str. 17) byli uprawnieni do wykonywania zabiegów lekarskich w tej dziedzinie, do której się odnosiło ich uznanie jako stomatologów-specjalistów, otrzymują na wniosek bezterminowe zezwolenie na wykonywanie zawodu lekarskiego w swojej specjalności, jeżeli w chwili składania wniosku do prowadzenia działalności wykonywanej lub planowanej wymagano uprawnienia do prowadzenia działalności lekarskiej. W przypadku lekarzy mających dopuszczenie do wykonywania zawodu, którzy 3 października 1990 r. na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej odbywali kurs doskonalenia zawodowego jako stomatolog-specjaliści w zakresie medycyny teoretyczno-eksperymentalnej na podstawie przepisów o doskonaleniu zawodowym, wymienionych w zdaniu 1, przepis ten obowiązuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym kursu doskonalenia zawodowego na podstawie tych przepisów.

(3) Ustępy 1 i 3 nie mają zastosowania dopóki dopuszczenie do wykonywania zawodu jest zawieszona.

(4) Dla posiadaczy zezwolenia, o którym mowa w ustępie 1 lub 2 odpowiednio obowiązuje § 10 ust. 6.

IV. ŚWIADCZENIE USŁUG

§ 10b

(1) Obywatele państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy są uprawnieni do wykonywania zawodu lekarza w jednym z pozostałych państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub innym państwie-sygnatariuszu Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym na podstawie wy-

kształcenia lekarskiego uzyskanego zgodnie z niemieckimi przepisami prawnymi lub na podstawie dyplomu lekarskiego, świadectwa egzaminu lub innego dokumentu uprawniającego wymienione w załączniku do § 3 ust. 1 zdanie 2, w § 3 ust. 1 zdanie 5 lub w § 14 b, mogą jako usługodawcy w rozumieniu art. 60 Traktatu EWG czasowo wykonywać zawód lekarza na terenie obowiązywania niniejszej ustawy.

(2) Usługodawca w rozumieniu ustępie 1 zgłasza właściwemu urzędowi fakt świadczenia usług. Jeżeli z powodu pilnej konieczności podjęcia działania nie jest możliwe uprzednie zgłoszenie, należy tego dokonać niezwłocznie po wyświadczeniu usługi. Przy zgłaszaniu należy przedłożyć zaświadczenia z kraju pochodzenia informujące o tym, że usługodawca

1. w kraju pochodzenia legalnie wykonuje zawód lekarza i

2. posiada dyplom lekarski, świadectwo egzaminu lub inny dokument uprawniający do działalności lekarskiej w rozumieniu ustępu 1 zdanie 1. Zaświadczenia w chwili składania nie mogą mieć więcej niż 12 miesięcy.

(3) Usługodawca przy świadczeniu usługi na terenie obowiązywania niniejszej ustawy ma prawa i obowiązki lekarza. Jeśli usługodawca zaniedba te obowiązki, właściwy urząd niezwłocznie powiadamia o tym właściwy urząd w kraju pochodzenia usługodawcy.

(4) Obywatelowi państwa członkowskiego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub innego państwa-sygnatariusza Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który na terenie obowiązywania niniejszej ustawy wykonuje zawód lekarza na podstawie urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza lub zezwolenia na tymczasowe wykonywanie zawodu lekarza, należy w celu świadczenia usług w jednym z państw członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej lub innym państwie-sygnatariuszu Umowy i Europejskim Obszarze Gospodarczym na wniosek wystawić zaświadczenie że:

1. na terenie obowiązywania niniejszej ustawy wykonuje on legalnie zawód lekarza i

2. posiada wymagane dokumenty dokumentujące wykształcenie.

V. OPŁATY

§ 11

Rząd federalny jest upoważniony do uregulowania opłat za działalność lekarską w przepisach o opłatach w drodze rozporządzenia wydanego za zgodą Bundesratu.

VI. WŁAŚCIWOŚĆ

§ 12

(1) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza w przypadkach § 3 ust. 1 zdanie 1 jest wydawane przez właściwy urząd kraju związkowego, w którym wnioskodawca zdał egzamin lekarski. W przypadkach wymienionych w § 14 ust. 3 zdanie 2 dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza wydaje właściwy urząd tego kraju związkowego, na terenie którego ma swoją siedzibę urząd, od którego wnioskodawca otrzymał swoje dopuszczenie do wykonywania do zawodu wydane na podstawie przepisów Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W przypadkach, o których mowa w § 14a ust. 4 zdanie 1 do 3, dopuszczenie do wykonywania zawodu wydaje właściwy urząd tego kraju związkowego, w którym wnioskodawca ukończył z wynikiem pozytywnym swoje studia medyczne.

(2) Decyzję zgodnie z § 10 ust. 4 oraz § 10 ust. 4 w powiązaniu z § 14a ust. 4 zdanie 3 podejmuje właściwy urząd kraju związkowego, w którym wnioskodawca zdał egzamin lekarski lub ukończył studia medyczne zgodnie z § 14a ust. 4 zdanie 1. Decyzje, o których mowa w § 14a ust. 4 zdanie 4 podejmuje właściwy urząd tego związku, w którym wnioskodawca zakończył swoje kształcenie.

(3) Decyzję, o której mowa w § 3 ust. 1 zdanie 1 w powiązaniu ze zdaniem 2 lub 5, ust. 2 lub 3 i zgodnie z § 10 ust. 1, 2, 3 i 5, § 10a ust. 1 lub 2, § 14 ust. 2 zdanie 2, § 14 ust. 4 zdanie 6 oraz § 14 b, podej-

muje właściwy urząd kraju związkowego, w którym wnioskodawca wykonywać będzie zawód lekarza.

(4) Decyzję, o której mowa w § 5 i § 6, podejmuje właściwy urząd kraju związkowego, w którym wnioskodawca będzie wykonywać zawód lekarza lub wykonywał go ostatnio. Zdanie 1 ma zastosowanie także przy składaniu oświadczenia o rezygnacji zgodnie z § 9.

(5) Decyzję, o której mowa w § 8, podejmuje właściwy urząd kraju związkowego, który zgodnie z ust. 1 lub 3 jest właściwy dla wydania urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu.

(6) Zgłoszenie, o którym mowa w § 10b ust. 2, przyjmuje właściwy urząd kraju związkowego, w którym usługa zostanie wyświadczona lub wyświadczona została. Informowanie państwa pochodzenia [usługodawcy] zgodnie z § 10b ust. 3 zdanie 2 odbywa się za pośrednictwem właściwego urzędu kraju związkowego, w którym usługa zostanie lub została wyświadczona. Zaświadczenia zgodnie z § 10b ust. 4 wystawia właściwy urząd kraju związkowego, w którym wnioskodawca wykonuje zawód lekarza.

VII. PRZEPISY KARNE

§ 13

Osoba, która zajmuje się leczeniem w okresie, kiedy na mocy rozporządzenia zawieszono jej urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza, podlega karze pozbawienia wolności do jednego roku lub karze grzywny.

§ 13a

(1) Wykroczenie porządkowe popełnia ten, kto wbrew § 14 ust. 4 zdanie 1 używa tytułu „lekarz” lub „lekarka” bez dodatku.

(2) Wykroczenia porządkowe można ukarać karą grzywny do dwóch tysięcy pięciuset euro.

VIII. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

§ 14

[Dopuszczenie do wykonywania zawodu, mianowanie i zezwolenie wydane na podstawie prawa wcześniej obowiązującego]

(1) Urzędowe dopuszczenie do zawodu lekarza lub mianowanie, które w przypadku wejścia zjednoczenia w życie uprawnia do wykonywania zawodu lekarza na dotychczasowym terenie obowiązywania niniejszej ustawy, uważa się za urzędowe dopuszczenie do wykonywania do zawodu lekarza w rozumieniu niniejszej ustawy. To samo obowiązuje, bez uszczerbku dla przepisów ustępu 4, w przypadku dopuszczenia do wykonywania zawodu lekarza, które w dniu przed nabraniem mocy przez Umowę Zjednoczeniową uprawniało do wykonywania zawodu lekarza na terenie wymienionym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, o ile było wydane przed 1 lipca 1988 r. i nie zostało ograniczone obowiązującym do tego momentu zarządzeniem wydanym zgodnie z § 15 rozporządzeniu z dnia 13 stycznia 1977 r. o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza (GBI. Nr 5 str. 30) w wersji zarządzenia nr 2 z dnia 24 sierpnia 1981 r. (GBI. I nr 29 str. 346). Uprawnienie do dalszego używania tytułu, nadanego w związku z uznaniem za lekarza-specjalistę, przez posiadaczy urzędowego dopuszczenia do wykonywania zawodu, wymienionego w zdaniu 2, którzy w dniu przed nabraniem mocy przez przystąpienie mogli używać takiego tytułu na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, ustala się według prawa kraju związkowego.

(2) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania do zawodu lekarza wydane przed 1 lipca 1988 r., uprawniające w dniu przed wejściem zjednoczenia w życie do wykonywania zawodu lekarza na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, lecz ograniczone przez obowiązujące w owym momencie zarządzenie z dnia 13 stycznia 1977 r. wydane zgodnie z § 15 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 1977 r. o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza (GBI. I nr 5

str. 30) w wersji zarządzenia nr 2 z dnia 24 sierpnia 1981 r. (GBI. I nr 29 str. 346) obowiązuje jako zezwolenie w rozumieniu § 10 niniejszej ustawy. Posiadacz takiego dopuszczenia do wykonywania zawodu otrzymuje na wniosek urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu jako lekarz w rozumieniu niniejszej ustawy, jeżeli spełnia warunki, o których mowa w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 2 i 3.

(3) Urzędowe dopuszczenie do wykonywania do zawodu lekarza wydane przed 30 czerwca 1988 r., ważne w dniu przed wejściem zjednoczenia w życie na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, uprawnia do prowadzenia działalności lekarskiej na stanowisku zależnym. Posiadacz takiego dopuszczenia do wykonywania zawodu otrzymuje na wniosek dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza w rozumieniu niniejszej ustawy, jeżeli wykaże osiemnastomiesięczną działalność lekarską na stanowisku zależnym w jednej lub w kilku instytucjach wymienionych w § 4 ust. 4 zdanie 1 i 3 i spełnia warunki wymienione w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 1 do 3 niniejszej ustawy.

(4) Posiadacz urzędowego dopuszczenia do prowadzenia działalności lekarskiej w dziedzinie medycyny teoretycznej, ważnego w dniu przed wejściem zjednoczenia w życie na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, i wydanego zgodnie z § 4 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 1977 r. o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza (GBI. I nr 5 s. 30) w wersji zarządzenia nr 2 z dnia 24 sierpnia 1981 r. (GBI. I nr 29 str. 346) może używać określenia zawodowego „lekarz” lub „lekarka” jedynie z dodaniem „(medycyny teoretycznej)”. Urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu wymienione w zdaniu 1 nie uprawnia do prowadzenia działalności leczniczej. Osoba, która w chwili nabrania mocy przez przystąpienie zdobywała odpowiednie wykształcenie, może to wykształcenie zakończyć. Urzędowe dopuszczenie do prowadzenia działalności lekarskiej w specjalności medycyny teoretycznej otrzymuje się na wniosek na podstawie § 4 rozporządzenia o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza, o ile ukończy ona swoje kształcenie z wynikiem pozytywnym do dnia 31 grudnia 1992 r. Ograniczenia wymienione w zdaniu 1 także obowiązują tak samo. Posiadacz takiego dopuszcze-

nia do wykonywania zawodu otrzymuje na wniosek urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza w rozumieniu niniejszej ustawy, jeżeli wykaże równoważność stanu swojego wykształcenia z wykształceniem lekarza wykształconego na podstawie przepisów rozporządzenia o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza wydanego na podstawie § 4 niniejszej ustawy i spełnia warunki wymienione w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 2 i 3. Odpowiednio obowiązują ust. 2 zdanie 2 i 3.

(5) Zezwolenie na tymczasowe wykonywanie zawodu lekarskiego, wydane przed nabraniem mocy przez zjednoczenie, oraz państwowe zezwolenie na prowadzenie działalności lekarskiej, ważne w dniu przed nabraniem mocy przez zjednoczenie na terenie określonym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, wydane zgodnie z § 10 ust. 3 rozporządzenia z dnia 13 stycznia 1977 r. o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza (GBI. I nr 5 s. 30) w wersji zarządzenia nr 2 z dnia 24 sierpnia 1981 r. (GBI. I nr 29 str. 346) obowiązują w swojej dotychczasowej treści jako zezwolenie, o którym mowa w § 10 ust. 1 niniejszej ustawy.

§ 14a

[Zakończenie kształcenia rozpoczętego wcześniej]

(1) Wnioskodawcy, którzy podjęli studia medyczne w roku 1970 lub w semestrze letnim 1971, muszą zamiast przynajmniej sześciolletnich wyższych studiów medycznych (§ 3 ust. 1 pkt 4) wykazać się wyższymi studiami medycznymi o czasie trwania przynajmniej 11 semestrów oraz – po złożeniu egzaminu lekarskiego – odbyciem rocznej praktyki w charakterze asystenta lekarza.

(2) Niezbędne regulacje wyjątkowe w przypadku osób wymienionych w ust. 1 należy ponadto zawrzeć w rozporządzeniu, o którym mowa w § 4.

(3) W rozporządzeniu wymienionym w § 4 można uwzględnić, że wnioskodawcy, którzy podjęli studia medyczne przed rokiem 1970, w 1970 r. lub w semestrze letnim 1971, będą musieli udokumentować wykształcenie lekarskie zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 4 i 5, jeśli

w określonym czasie nie zakończyli tego kształcenia lub jego poszczególnych etapów.

(4) Osoby studiujące medycynę, które po wejściu zjednoczenia w życie kontynuują rozpoczęte wcześniej studia medyczne na uniwersytetach lub na akademiach medycznych na terenie wymienionym w artykule 3 Umowy Zjednoczeniowej, kończą studia na podstawie przepisów prawnych obowiązujących dotychczas na tym terenie, jeżeli nastąpi to do 31 grudnia 1998 r. Pozytywne zakończenie studiów jest równoważne z ukończeniem studiów medycznych w drodze zdania egzaminu lekarskiego, o którym mowa w § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 4. posiadacze odpowiedniego dowodu otrzymują na wniosek zezwolenie na działalność jako lekarz-stażysta zgodnie z § 10 ust. 4. Osoby studiujące, które we wrześniu 1991 r. podejmą studia medyczne w placówkach oświatowych wymienionych w zdaniu 1, kończą przedkliniczną część studiów włącznie z egzaminem cząstkowym z *physicum*² zgodnie z przepisami wymienionymi w zdaniu 1, o ile egzamin z *physicum* zdadzą do 31 grudnia 1994 r. Kontynuują one studia medyczne na podstawie przepisów rozporządzeniu o dopuszczeniu do wykonywania zawodu lekarza, wydanej zgodnie z § 4, i na ich podstawie studia te kończą. W przypadku osób, które studia medyczne w placówkach oświatowych wymienionych w zdaniu 1 podejmą w roku 1992 i później, przepisy tego rozporządzenia obowiązują od początku tych studiów. W rozporządzeniu można przyjąć regulacje szczegółowe w odniesieniu do osób studiujących, określonych w zdaniach 5 i 6.

§ 14b

[Egzamin w państwie członkowskim EWG]

Wnioskodawcom, którzy spełniają warunki § 3 ust. 1 zdanie 1 pkt 1 do 3, i składają wniosek o urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza na podstawie przedłożonego dyplomu lekarskiego, świadectwa egzaminu lub pozostałych dokumentów uprawniających wystawionych przez te państwa członkowskie, które przystąpiły do

² *Physicum* obejmuje: fizjologię, biochemię, fizykę, chemię, anatomię, socjologię, psychologię i biologię. Egzamin składa się po 4. semestrze.

Europejskiej Wspólnoty przed 20 grudnia 1976 lub, w przypadku dyplomów lekarskich, świadectw egzaminu lub pozostałych dokumentów uprawniających wydanych przez państwa członkowskie, które przystąpiły do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej po tym dniu – wydanych przed datą ich przystąpienia, lub – przy odmiennym porozumieniu – przed dniem miarodajnym według niego, należy wydać urzędowe dopuszczenie do wykonywania zawodu. W przypadkach, w których lekarskie wykształcenie wnioskodawcy nie odpowiada minimalnym wymaganiom art. 1 dyrektywy 75/363/EWG z 16 lipca 1975 nr L 167 s.14) właściwy urząd może zażądać przedłożenia zaświadczenia z kraju pochodzenia lub przebywania wnioskodawcy, z którego wynika, że wnioskodawca w ciągu ostatnich pięciu lat rzeczywiście wykonywał zawód lekarza przez trzy lata bez przerw.

§ 15

(bezprzedmiotowy)

§ 16

(Nabranie mocy prawnej, utrata mocy prawnej)

ZAŁĄCZNIK DO § 3 UST. 1 ZDANIE:

Dyplomy lekarskie, świadectwa egzaminów lub inne świadectwa uprawniające wydawane przez pozostałe państwa członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i innych państw-sygnatariuszy Umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

a) Belgia

„diplome légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/ wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde” (państwowy dyplom doktora medycyny, chirurgii i położnictwa) wydany przez uniwersytecki wydział medycyny lub przez Główną Komisję Egzaminacyjną lub państwowe komisje egzaminacyjne szkół wyższych;

b) Dania

„bevis vor bestaet laegevidenskabelik embedseksamen” (świadectwa państwowego egzaminu lekarskiego), wystawione przez uniwersytecki wydział medycyny oraz „dokumentation for genemfort praktisk uddannelse” (zaświadczenie o zakończonej praktycznej nauce), wystawione przez urząd zdrowia;

c) Finlandia

„todistus lääketieteen lisensiaatin tutkinnosta/bevis om medecine licentiat examen) zaświadczenie o stopniu licencjata medycyny), wystawione przez wydział medycyny szkoły wyższej i zaświadczenie o praktycznej nauce, wystawione przez właściwe urzędy zdrowia;

d) Francja

„diplome d'Etat de docteur en médecine” (państwowy dyplom doktora medycyny), wystawiony przez wydział medycyny albo wydział medyczno-farmaceutyczny lub przez uniwersytet lub „diplome d'université de docteur en médecine” (uniwersytecki dyplom doktora medycyny), jeżeli wykaże się ten sam tok kształcenia, jaki jest przewidziany w przypadku państwowego dyplomu doktora medycyny;

e) Grecja

... świadectwo ukończenia medycznej szkoły wyższej, wystawione przez uniwersytecki wydział medycyny lub uniwersytecki wydział nauk o zdrowiu w zakresie medycyny;

f) Irlandia

„primary qualification” (zaświadczenie o podstawowym wykształceniu lekarskim), które jest wydawane po zdaniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną właściwą w takich przypadkach, i zaświadczenie o praktycznym doświadczeniu wystawione przez wzmiankowaną komisję egzaminacyjną, które uprawniają do wpisania jako „fully registered medical practitioner” (ostatecznie zarejestrowany lekarz medycyny ogólnej);

g) Islandia

„prófi laekinisfraedi frá laeknadeild Háskóla Islands” (dyplom wydziału medycyny Uniwersytetu Islandzkiego) i zaświadczenie o przynajmniej dwunastomiesięcznym praktycznej nauce w szpitalu, wystawione przez ordynatora;

h) Włochy

„diploma di laurea in medicina e chirurgia” (dyplom nadania godności doktora medycyny i chirurgii), wydany przez uniwersytet, do którego dołączony jest „diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia” (dyplom uprawniający do zajmowania się medycyną i chirurgią), wydany przez państwową komisję egzaminacyjną;

i) Liechtenstein

dyplomy, świadectwa lub inne dowody uprawnienia lekarza, które wydano w państwach członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i w innych państwach-sygnatariuszach Umowy o Wspólnym Obszarze Gospodarczym, razem z zaświadczeniem o zakończonej praktycznej nauce, wystawione przez właściwe urzędy;

j) Luksemburg

„diplome d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements” (państwowy dyplom doktora medycyny, chirurgii i położnictwa), wydany i sygnowany przez Ministra ds. Wychowania oraz „cer-

tificate de stage” (zaświadczenie o odbytym stażu), sygnowane przez Ministra Zdrowia lub dyplomy o uzyskaniu stopnia akademickiego w medycynie, wydane przez państwo członkowskie Wspólnoty i uprawniające w tym państwie do rozpoczęcia okresu praktycznej nauki, ale nie do wykonywania zawodu, i które zgodnie z Ustawą o szkolnictwie wyższym i uznawaniu zagranicznych tytułów i stopni akademickich z 18 czerwca 1969 r. zostały uznane przez Ministra ds. Wychowania, razem z sygnowanym przez Ministra Zdrowia zaświadczeniem o zakończonej praktycznej nauce;

k) Holandia

„universitair getuigschrift van arts” (uniwersyteckie świadectwo doktora medycyny) wydane przez uniwersytet;

l) Norwegia

„bevis for bestatt medisinsk embetseksamen” (dyplom stopnia cans. med.) wydany przez wydział medycyny szkoły wyższej, i zaświadczenie o zakończonej praktycznej nauce, wystawione przez właściwe urzędy zdrowia;

m) Austria

„Doktor der gesamten Heilkunde” (doktor medycyny ogólnej), nadany przez wydział medycyny szkoły wyższej, oraz zaświadczenie o zakończonej praktycznej nauce jako lekarz-stażysta, wydane przez właściwe urzędy;

n) Portugalia

„carta de curso de licenciatura em medicina” (świadectwo egzaminu po studiach medycznych) wydane przez uniwersytet, oraz „diploma coprovativo da conclusao do internato geral” (świadectwo ogólnego wykształcenia lekarza szpitalnego), wydane przez właściwe instytucje Ministerstwa Zdrowia;

o) Szwecja

„läkarenexamen” (medyczny stopień akademicki) nadany przez Ministerstwo Oświaty i zaświadczenie o praktycznej nauce, wystawione przez narodowy urząd zdrowia;

p) Hiszpania

„titulo de licenciado en medicina y chirurgia” (świadczenie szkoły wyższej w zakresie medycyny i chirurgii), wydane przez Ministerstwo Oświaty i Nauki lub przez rektora uniwersytetu;

q) Zjednoczone Królestwo

„primary qualification” (zaświadczenie o podstawowym wykształceniu lekarskim), które jest wydawane po zdaniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną właściwą w takich przypadkach, i zaświadczenie o praktycznym doświadczeniu wystawione przez wzmiankowaną komisję egzaminacyjną, które uprawniają do wpisania jako „fully registered medical practitioner” (ostatecznie zarejestrowany lekarz medycyny ogólnej).